



บทนำ

ก่อนพิธีแต่งงานช่วงเช้าในโบสถ์จะเริ่มขึ้นสองชั่วโมง...

หญิงสาวที่อยู่ในชุดแต่งงานสีขาวขับมิวฮาร์วของเธอให้ดูสวยผ่อง
ยิ่งกว่าเดิมราวกับนางฟ้า ถอนหายใจพรีดขณะที่กำลังนั่งอยู่เพียงลำพังภายใน
ห้องที่จัดไว้สำหรับเป็นห้องแต่งตัวของเจ้าสาว

กานต์กมลนั่งกระสับกระส่ายเมื่อความหดหู่กำลังคืบคลานเข้าสู่
จิตใจเธอ เมื่อคิดถึงสิ่งที่กำลังจะมาถึง เธอก็อดนึกถึงเจ้าบ่าวที่ไม่เคยพบ
กันมาก่อนเลยแม้แต่ครั้งเดียวไม่ได้...เจ้าบ่าวที่เธอไม่ต้องการเลย แต่ซัด
คำขอร้องแถมสั่งของแม่ไม่ได้ต่างหาก!

เจ้าบ่าวของเธอนั้นเป็นถึงลูกชายเพื่อนสนิทของแม่ แต่น่าแปลก...
ลูกๆ ของทั้งคู่กลับไม่เคยเจอหน้ากันเลยแม้แต่ครั้งเดียว

กานต์กมลหุบตาลงมองมือตนเองที่วางประสานไว้บนหน้าต่าง
ดวงตาคมสวยมีแววครุ่นคิด ด้วยอีกไม่กี่ชั่วโมงเธอก็ต้องเข้าพิธีแต่งงานแล้ว
เธอจะอยู่...หรือจะไป...

กานต์กมลได้แต่ครุ่นคิดในใจ

นาที่สุดท้ายของเธอกำลังจะมาถึง

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ในห้องแต่งตัวของเจ้าบ่าว...

คนสามคนที่อยู่ภายในห้องต่างหน้าซีดเผือดโดยพร้อมเพรียงกัน โดยเฉพาะหญิงวัยกลางคนที่เป็นคนถือจดหมายซึ่งมีข้อความเพียงไม่กี่บรรทัด แต่เป็นไม่กี่บรรทัดที่ทำให้คนถือนั้นถึงกับจะเป็นลม

‘แม่ครับ

ขอโทษด้วยที่ผมไม่สามารถฝืนใจแต่งงานกับคนที่ผมไม่ได้รัก

หวังว่าแม่จะให้ภัยในสิ่งที่ผมตัดสินใจทำ

เทวินทร์’

“ตายๆ ไอ้ย! น้องละอยากจะเป็นลมจริงๆ นะคะคุณพี่! นายวินมันทำแบบนี้ได้ยังไงกัน”

วาริกริดเสียงร้องถามสามีแล้วยกมืออวบอูมทาบอก ทำท่าโงนแงรวกับจะเป็นลมดังที่ปากพูด ทำให้เทวินทร์ที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้องรีบเข้าไปประคองภรรยาอย่างรวดเร็ว

“ใจเย็นๆ ก่อนน้ำ”

“คุณพี่คะ! คุณพี่จะให้น้องใจเย็นได้ยังไงกัน นายวิน...นายวินมันทำ...มัน...โฮ...”

ไม่ทันจบประโยคตีวาริกริดก็ร้องให้ออกมาดั่งลั่นพลางตบอก ร้องคร่ำครวญถึงชื่อเสียงที่กำลังจะป่นปี้หากว่าแขกหรือที่กำลังรออยู่ภายนอก รับรู้เจ้าบ่าวของงานในคืนนี้...หนีไปแล้ว

“ฉันละอยากจะกลั่นใจตายเสียจริงๆ ลูกหนอลูก...ทำแบบนี้กับแม่ได้ยังไงกัน!”

“แล้วอย่างนี้เราจะทำยังไงกันดีละคะพี่น้ำ ตาวิลั่นหนีไปตั้งอูแบบนี้น้ำตีจริงเชียว” วารินพุดขึ้นในขณะที่มือก็ถือเจ้ากระดาษที่พ่อหลาน

ชายตัวดีของเธอทิ้งข้อความบอกทุกๆ คนไว้ นั่นแหละโบทพิດให้พี่สาวที่
ตอนนี้ยืนตาปรือทำท่าจะเป็นลมภายในอ้อมแขนของเทวีญู “ถ้าไม่ยาก
แต่งงานกับหนูกานต์ทำไมไม่บอกเสียตั้งแต่แรกๆ นี่อาไร! ทำท่ายอมมา
ตลอดแล้วจู่ๆ เล่นหนีไปเฉยเลยแบบนี้ แล้วที่นี้พี่น้ำจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน
กันล่ะคะ”

“ไฮ!”

ยิ่งได้ฟังคำพูดของน้องสาววาริย็ร้องเสียงดังมากยิ่งขึ้น ร้อนถึง
เทวีญูต้องทำหน้าที่ปลอบภรรยาให้ใจเย็นลง พร้อมปรายตาไปมองวาริน
ที่ยืนข้างๆ กันเป็นเชิงปรามไม่ให้พูดมากไปกว่านี้ เพราะจะทำให้วาริ
คร่ำครวญมากขึ้นกว่าเดิม

“พี่ว่าน้ำหยุดร้องให้ก่อนดีกว่า แล้วรีบมาช่วยกันคิดแก้ปัญหาก่อน”

“เอ๊ะ! นี้คุณพี่ว่าน้องเธอคะ” วาริที่ทำท่าจะเป็นลมถามสามีเสียง
เซียว

“เปล่า พี่แค่บอกให้เธอเลิกร้องคร่ำครวญแล้วมาช่วยกันแก้ปัญหา
ดีกว่า”

“ดู! คุณะฝน ดูพี่เขยของเธอมาหาว่าพี่เป็นตัวถ่วง...” วาริหันไปฟ้อง
น้องสาว ทำให้เทวีญูได้แต่ถอนหายใจเฮือก นั่นยิ่งทำให้วาริรู้สึกเหมือนถูก
ว่าทางอ้อม “นั่นๆ ถอนหายใจด้วย...พี่เขยเธอถอนหายใจด้วยนะยายฝน!”

“หยุดไว้อย่างได้แล้วน้า” เทวีญูพูดขณะดึงตัววาริที่กำลังเกาะแขน
น้องสาวออกมา แต่ยังไม่ทันที่ใครจะได้เอ่ยอะไรต่อ ประตูห้องแต่งตัวของ
เจ้าสาวก็เปิดออก

ชายหนุ่มที่อยู่ในชุดสูทสีดำขับให้คนใส่ชุดดีถึงดีมาก ประกอบกับ
ใบหน้าหล่อเหลาดั่งพระเจ้าบรรจงสร้าง ไม่ว่าจะเป็นจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปาก
บางเฉียบราวอัสตรี คิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาคมสีดำสนิท ทำให้บุคคลทั้ง
สามในห้องหยุดถกเถียงกันทันทีแล้วจ้องผู้มาใหม่เป็นตาเดียว

“คุณพ่อ...คุณแม่...น้ำฝน มองผมทำไมเหวอครับ”

ไม่มีคำตอบหลุดลอดออกมาจากริมฝีปากของบุคคลที่ถูกเรียก แต่

ทุกๆ คนต่างก็หันไปสบตากันอย่างมีเลศนัย เว้นแต่ผู้มาใหม่เท่านั้นที่ได้
แต่มองคนโน้นที่คนนี้ที่ด้วยสายตางงง

‘แล้วนี่นายวินมันไปมุดหัวอยู่ที่ไหนนะ! ตอนนี่ก็ใกล้จะเริ่มงานแล้ว
ด้วย’

ชายหนุ่มผู้เข้ามาใหม่คิดในขณะที่สอดสายสายตามองหาคนที่
เจ้าบ่าวของงานในวันนี้

“น้องว่าเรารอดตายแล้วนะคะพี่น้ำ...คุณพี่เขย” วารินพูดขึ้นมา

‘พี่น้ำและคุณพี่เขย’ ต่างพยักหน้ารับ แล้วทุกสายตาก็เบนไปมอง
คนที่อายุน้อยที่สุดโดยพร้อมเพรียง ทำเอาคนถูกมองสะดุ้งโหยง

วาริปราดเข้าไปหาเขาอย่างรวดเร็ว ตามด้วยวารินที่ตามติดมาอย่าง
กระชั้นชิด สายตาของหญิงวัยกลางคนทั้งสองที่เฝ้าแต่มองอย่างประเมิน
ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ อย่างไม่พิกุล เขาหันไปสบตากับผู้เป็น
บิดาก็เห็นว่าท่านมองเขม็งด้วยสายตาคุ่นคิดเช่นกัน

“น้องว่าตาวาขาวกว่าตาวินนะคะพี่น้ำ”

“แต่พี่ว่าแคหน้าเหมือนกันนี่ก็ใช้ได้แล้วนะฝน”

“งั้นคงพอกล่อมเกล้าไปได้ละคะคุณพี่ อีกอย่างเขาคงไม่สังเกต
หรอกมังคะว่านายวินมีผิวขาวกว่าปกติ”

“พี่ก็ว่าอย่างนั้น”

วาริพยักหน้าหงึกๆ ในขณะที่มือก็จับใบหน้าของชายหนุ่มหันไปมา
อย่างพินิจพิจารณา

“ตาวา” วาริเรียกชื่อเขาออกมาในที่สุด

“อะไรครับแม่”

“แม่วานอะไรหน่อยสิ”

“อะไรครับ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกเสียวสันหลังอย่างไรชอบกล

“ช่วยเป็นเจ้าบ่าวแทนนายวินที่”

“หา!”

ในห้องแต่งตัวของเจ้าสาว...

‘คุณแม่คะ

หนูขอโทษที่ไม่อาจแต่งงานกับคุณเทวินทร์ได้ หนูไม่ได้รักเขา

หวังว่าแม่จะให้ภัยหนุนนะคะ

กานต์กมล’

“โอ้ย...ฉันจะเป็นลม”

หลังจากที่อ่านจดหมายจบเมฆาก็ร้องขึ้น แล้วพลันร่างของเธอก็ชว่นเซไปมา จนหลานสาวที่ยืนหน้าซิดไม่แพ้กัณริบปริเข้ามาประคองอย่างรวดเร็ว

“ใจเย็นๆ นะคะคุณป้า”

หญิงสาวพูดพลางพยุงร่างอวบของคนเป็นป้าให้ไปทรุดนั่งที่เก้าอี้อย่างทุลักทุเล

“จะให้ป้าใจเย็นได้ยังไงยายไก่ หมด...หมดกัน! ป้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน มีลูกสาวกับเขาคคนเดียว แต่กลับทำงานหน้าหนัก!”

เมฆาคำครวญ ในมือข้างหนึ่งมีกระดาษจดหมายของกานต์กมล ลูกสาวคนเดียวทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า ก่อนที่เจ้าตัวจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย...ในวันแต่งงานของตัวเอง!

“ถ้ามันไม่เต็มใจทำไมไม่บอกฉันตั้งแต่แรก!”

เธอร้องให้คร่ำครวญออกมา...แล้วนี่ลูกสาวของเธอเล่นหนีไปแบบนี้ เธอจะทำอะไรดีล่ะ?

“เอ่อ...ไกว่าเรารีบไปบอกคุณป้าวารีกับคุณลุงเทวัญดีกว่านะคะ”

เมฆาได้ยินคำแนะนำของหลานสาวก็ได้แต่ร้องค้านเสียงดัง

“ตาย! ไม่ได้ๆ ยังไงก็ไม่ได้นะยายไก่! ถ้าไปบอกอย่างนั้นยายน้า ต้องเอาป้าตายแน่ๆ แล้วไหนจะแขกเหรื่อที่รออยู่ข้างนอกอีกล่ะ โอ้ย...แค่คิดป้าก็อยากตายแล้วยายไก่”

“ถ้าไม่บอกคุณลุงเทวีญกับคุณป้าวาริ แล้วคุณป้าจะทำยังไงล่ะคะ”
หญิงสาวเอ่ยถามด้วยไม่เห็นว่าจะมีวิธีแก้ปัญหาไหนดีเท่าวิธีนี้แล้ว

“เฮ้อ...” เมฆาถอนหายใจยาวพลางหลับตานิ่ง ก่อนจะลืมตาขึ้นมา แล้วสปริงตัวนั่งหลังตรงอย่างรวดเร็ว หมดคราบคนกำลังจะเป็นลมและร้องให้พุ่มพวยจนกัตติการู้สึกที่ง

“ยายไก่อ!” เมฆาเรียกชื่อหลานสาวออกมดั่งลั่น จนคนถูกเรียกถึงกับสะดุ้ง

“อะไรคะคุณป้า”

“เรานั้นแหละ...เราต้องช่วยป้านะ”

“ช่วยอะไรคะ”

“ช่วยเป็นเจ้าสาวแทนยายกานต์ที”

“อะไรนะคะ!”



1

ถ้ากานต์กมลจำไม่ผิด...ความช่วยเหลือมาเยือนเธอเมื่อสามเดือน
ก่อน

ในเย็นวันนั้น ขณะที่เธอกำลังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นแล้วกตรีโมต
โทรทัศน์เปลี่ยนช่องไปมาด้วยความเบื่อ สักพักแม่ที่นั่งข้างเธอนานพอ
สมควรก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาก่อน แต่ถ้าเธอรู้ล่วงหน้าว่าแม่จะพูดเรื่องอะไร
ละก็ กานต์กมลสาบานว่าวันนั้นเธอจะรีบหนีไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้
เลย!

‘แต่งงาน!’

หญิงสาวผุดลุกขึ้นตะโกนดังลั่น ในขณะที่คนเป็นแม่ได้แต่พยักหน้า
หึ่งๆ รวากับไม่รับรู้ว่าตนเองคือต้นเหตุที่ทำให้คนเป็นลูกถึงกับร้อนรนอยู่
ไม่สุข

‘ใช่แล้วยายกานต์ แล้วนี่แกจะยื่นคำหิวแม่อีกนานไหม นั่งลงได้
แล้ว’

กานต์กมลกระแทกตัวลงนั่งตามที่มารดาบอกทันที ใบหน้าสวยของ

เธอพูดบึ้งอย่างเห็นได้ชัด นี่มันปีไหน พ.ศ. ไหนกันแล้ว เรื่องคลุมถุงชน บ้าๆ นี่มันเกิดขึ้นกับเธอได้อย่างไรกัน?

‘ขอลองสักคำนะคะ...แม่คิดยังไงถึงอยากให้หนูแต่งงาน’

หญิงสาวเอ่ยถามออกมาตรงๆ ด้วยความมึนงงกับสิ่งที่มารดาบอก...โธ้ย! แค่นี้เธอก็ปวดหัวจืดแล้ว...

‘ก็เมื่ออาทิตย์ก่อนฉันกับน้ำไปดูดวงของพวกลูกๆ กันมา แล้วแก๊งค์ใหม่ว่าฉันชนลูกขนาดไหนตอนที่หมอดูเขาดูดวงแกกับตาเทวินทร์’ พุดมาถึงตรงนี้แม่ของเธอก็ลูบแขนตนเองประกอบคำพูด ‘หมอดูบอกว่าแกกับตาเทวินทร์ดวงเกือบลูกคู่ถัมภ์กัน...เป็นดวงเนื้อคู่ ถ้าได้แต่งงานกันจะเจริญยิ่งขึ้น แล้วนี่!’ คนเป็นแม่เขย่าแขนเธอแล้วพูดอย่างตื่นเต้น ‘ที่สำคัญ...ตอนนี้หมอดูทายว่าแกจะมีเคราะห์ หากแต่งงานแล้วจะสามารถสะเดาะเคราะห์ได้’

‘เทวินทร์?...เนื้อคู่?...สะเดาะเคราะห์?’ หญิงสาวทวนคำถามรดาด้วยความงุนงงไม่หาย

‘ใช่’

‘นี่แม่จะบ้าเหรอ’ กานต์กมลตะโกนดั่งลั่นเลยคราวนี้ ‘แม่จะให้หนูแต่งงานเพราะคำทำนายหมอดูเนี่ยนะ บ้าไปแล้ว...บ้าไปแล้วแน่ๆ’

‘ฉันไม่ได้บ้า ก็ในเมื่อหมอดูบอกแล้วว่าดวงแกกับตาวินเป็นดวงเนื้อคู่กัน พวกแกก็แต่งงานกันเสียเลยสิ ดีชะอีก ไม่ต้องจับกันให้เสียเวลา แถมถูกใจผู้ใหญ่ทุกๆ ฝ่าย’ พุดมาถึงตรงนี้คุณเมฆาก็ตาลอยฝันหวาน...ในที่สุดสิ่งที่หวังก็เป็นจริง เธอและวาริเพื่อนสนิท หรือมารดาของเทวินทร์ก็จะได้มาเป็นญาติกันเสียที

‘นี่แม่บ้าไปแล้วแน่ๆ แม่จะให้หนูแต่งงานกับคนที่ไม่รู้จักเนี่ยนะ! เกียดตาเทวินทร์นี่พิการขาเป๋ ตาเหล่ น้ำลายยืด แม่จะทำยังไง’ หญิงสาวถอนหายใจเสียงดัง หากแต่ในใจนี่ก็อาฆาตหมอดูที่แม่เธอไปหา เหอะ! ‘ไอ้หมอดูนั่นมันโชคดีที่เธอไม่ได้เป็นคนพาแม่ไป ไม่อย่างนั้นเธอจะเอารองเท้ายัดปากหมอดูให้ดู!’

‘แกก็พูดเกินไป ตาวิ่นออกจะหล่อเหล่า’

‘ก็แหงละสิแม่ เหล่าแล้วนี่ถึงได้หล่อนะ!’

‘เอ๊ะ! ยายกานต์’ คุณเมฆาร้องออกมาอย่างชัดใจ ‘ไม่รู้แหละ ไม่ว่า
ยังไงแกก็ต้องแต่ง ทำเพื่อแม่สักครั้งไม่ได้เลยรีไรง ตอนนี้นะเรามีกันแค่สอง
แม่ลูก แยกยากให้แม่อกแตกตายรีไรง!’

‘แม่...’

กานต์กมลจำได้ว่าตอนไม่อาจเถียงมารดาได้เลย แม่จะประท้วงด้วย
สารพัดวิธีก็ไม่ได้ผล สุดท้ายเธอก็จำต้องทำตามสิ่งที่มารดาต้องการ...
แต่งงานสะเดาะเคราะห์นี่นะ! แม่เธอเอาส่วนไหนคิดกันไว้ เธอละอยาก
จะบ้าตาย แต่เพราะรู้ว่าต่อให้ตายไปจริงๆ แม่เธอต้องบุนนกรกแล้วลาก
วิญญาณเธอให้ขึ้นมาแต่งงานให้ได้แน่ๆ กานต์กมลจึงได้แต่ก้มหน้ารับ
ความชวยที่มามีเนียน

แน่นอนว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาก่อนจะถึงวันแต่งงานนั้น หญิงสาว
และว่าที่เจ้าบ่าวของเธอต่างไม่เคยเจอหน้ากันเลยสักครั้ง สำหรับตัวเธอนั้น
หลบได้เป็นหลบ...เลี่ยงได้เป็นเลี่ยง จนมารดาของเธอถึงกับตบอผางแล้ว
ต่อว่าเธอจะเป็นจะตาย แต่กานต์กมลไม่สนใจ แค่เธอยอมแต่งงานนี้มัน
ก็มากพอแล้ว

จวบจนกำหนดวันงานกระชั้นชิดเข้ามา เธอก็ยังหาทางออกไม่ได้
และในที่สุดก็ถึงวันงาน...กานต์กมลลุ่มใจมาก เธอไม่ต้องการแต่งงานกับ
คนที่เธอไม่เคยรัก ไม่เคยแม้แต่จะเห็นหน้า สงสัยผู้ชายคนนั้นต้องสติไม่สม
ประกอบแน่ๆ ถึงได้ยอมให้ผู้ใหญ่ทำอะไรแบบนี้โดยไม่คัดค้าน จนสุดท้าย
...ในขณะที่นั่งอยู่คนเดียวรอบรรดาช่างที่จะเข้ามาแต่งตัวให้เธอในตอนเช้า
หญิงสาวตัดสินใจหนีไปตายเอาดาบหน้า ให้งานแต่งในวันนี้ล่มตึกกว่าให้
ชีวิตทั้งชีวิตของเธอล่ม! หญิงสาวตัดสินใจเขียนจดหมายทิ้งไว้ให้มารดา
แล้วหลังจากนี้ค่อยกลับมาจ้อท่านที่หลัง ส่วนทางนี้คงต้องหวังพึ่งกตติกา
ญาติสาวที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกันให้ดูแลแม่ของเธอไปพลางๆ ก่อน ในขณะที่
เธอกำลังหนี

“โอ๊ย!”

ความคิดของกานต์กมลสะดุดลง หญิงสาวเซดลาไปข้างหน้าตามแรงกระแทก เมื่อตั้งตัวได้เธอก็เงยหน้าขึ้นมองคนที่เดินชนเธอทันที ทว่าสิ่งที่เธอเห็นมีเพียงแผ่นหลังกว้างภายใต้เสื้อแจ็กเก็ตยีนเท่านั้น ผู้ชายที่เดินชนเธอไม่มีความคิดที่จะหันมาขอโทษเธอละเลยด้วยซ้ำ

กานต์กมลแม้ริมฝีปากแน่น ก่อนจะคลายออกแล้วบ่นอย่างต้องการให้คนที่ยืนอยู่ข้างหน้าได้ยินด้วย

“คนอะไรช่างไร้มารยาท ไร้สามัญสำนึก ชนคนอื่นแล้วไม่รู้จักขอโทษ ยังสั่งแหละนำคนเราสมัยนี้ แค่ว่าขอโทษง่ายๆ ก็พูดไม่ได้”

แม่สาวปากดีลอยหน้าบ่นหมายแค้นคนไร้มารยาทเต็มที่ กระชับกระเป๋าเป้ของตนเองแล้วเดินมาหยุดข้างๆ ผู้ชายที่เดินชนเธอ

ตอนนี้เธอกำลังรอรถแท็กซี่บริเวณป้ายรถเมล์ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโบสถ์ที่ใช้จัดพิธีแต่งงานของเธอซัก เธอชะเง้อมองทางขวามือของตนเองสลับกับมองนาฬิกาข้อมือ อีกไม่นานใครๆ ก็จะมีรู้แล้วว่าเธอหายไป ‘ไอ้รถแท็กซี่บ้าก็ไม่ผ่านมาเสียที! แล้วเมื่อไหร่จะได้ไปให้พ้นๆ จากที่นี่กันล่ะ’ คิดแล้วยิ่งหงุดหงิด ‘ที่ตอนไม่ต้องการละมาเยอะ ที่ต้องการกลับไม่ผ่านมาสักคัน’

เมื่อชะเง้อมองไปทางขวามืออีกครั้ง เห็นร่างสูงๆ ของคนไร้มารยาทแล้วยิ่งหงุดหงิดยกกำลังสอง คนเรานี้ก็ช่างไร้มารยาทและสามัญสำนึกกันเสียจริง! แทนที่จะสำนึก ยังจะกล้าตีหน้าเฉยอีก

กานต์กมลคิดขณะมองปราดไปทั่วร่างสูงของคนที่ยืนอยู่ข้างๆ เมื่อเห็นโบหน้านั้นชัดถนัดตาแล้วก็ต้องยอมรับกับตัวเองว่าเขาดูดีไม่น้อย ‘หะ! หน้าตาก็ดี แต่ดันไร้สามัญสำนึก คนอย่างกานต์กมลไม่สนใจหรอกนะยะ’ แล้วสายตาเธอก็สะดุดกับกระเป๋าใบใหญ่ที่อีกฝ่ายหอบหิ้วเหมือนกัน ก่อนจะตัดใจไม่สนใจคนที่ยืนข้างๆ อีกต่อไป

และแล้วรถแท็กซี่ที่เธอรอคอยก็ผ่านมาเสียที ที่สำคัญยังว่างเสียด้วย หญิงสาวโบกมือเรียกรถทันที แต่ดูเหมือนว่าวันนี้จะเป็นวันมหาชวยของเธอ เพราะผู้ชายไร้มารยาทที่ยืนข้างๆ เธอก็โบกมือเรียกรถคันนี้เช่นกัน ทันทีที่

รถจอดเทียบตรงหน้าคนทั้งสอง ชายหนุ่มก็ก้าวตรงไปเปิดประตูรถทันที

หญิงสาวตรงเข้าไปกระซอกแขนของเขา แล้วชี้หน้าชายหนุ่มพลงพูดด้วยความโมโห “นี่คุณ หัดมีมารยาทซะบ้าง ฉันมารอก่อนก็ต้องมีสิทธิ์ก่อนสิ!”

เขาปรายตามองใบหน้าของหญิงสาวสลับกับมือที่ยังคงเหนี่ยวแขนของเขาอยู่ และกิริยานั้นก็เป็นเหมือนชนวนชั้นดีที่ทำให้แม่สาวขโมโหอย่าง กานต์กมลบันดาลโทสะได้

หญิงสาวกระซอกแขนชายหนุ่มให้พ้นไปจากประตูรถเต็มแรง ชายหนุ่มก้าวถอยหลังตามแรงกระชากนั้น เมื่อเขาเสียหลักกำลังจะล้มก็คว้าเอาร่างของคนกระซอกตามมาด้วย

“เฮ้ย!”

เป็นอีกครั้งที่กานต์กมลต้องร้องออกมาด้วยความตกใจที่เขาว่าเธอเป็นหลักยึด และต่อจากนั้นหญิงสาวก็รู้สึกทั้งจุกและเจ็บ จนเมื่อได้สติอีกทีเธอก็พบว่าตัวเองนั้นถูกโอบรัดด้วยวงแขนของชายหนุ่ม และที่สำคัญริมฝีปากของชายหนุ่มยังกระแทกถูกริมฝีปากของเธอเต็มๆ!

ดวงตาของทั้งคู่เบิกโตทันทีด้วยความตกใจ กานต์กมลดันไหล่หนาของเธอให้ออกห่าง แม้ระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นจะผ่านไปไม่กี่วินาที แต่สำหรับกานต์กมลนั้นมันเหมือนกับยาวนานหลายชั่วโมง ที่สำคัญ แม้เธอจะขึ้นชื่อว่าปากกล้าและไม่ค่อยเกรงกลัวอะไร แต่การที่ต้องมา ‘แสดงสด’ อะไรแบบนี้...เธอก็ไม่เคยนึกชอบมันสักที

และแล้วกานต์กมลก็ได้ข้อสรุปสำหรับตัวเองแล้วว่า วันนี้คือวันที่เธอดวงช่วยสุดขีด นอกจากเธอจะโดนจับแต่งงานแล้ว ตอนนี้อย่างโดน ‘ไต่ถามมารยาททรมาน’ ที่ไหนก็ไม่รู้มาขโมยจูบด้วย ถึงแม้ว่ามันจะเป็นอุบัติเหตุที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิดก็เถอะ!

หญิงสาวรีบลุกขึ้นยืน ในขณะที่ชายหนุ่มก็ทำเช่นเดียวกัน เธอพ่นลมหายใจออกมาด้วยความโมโห ใบหน้าสวยแดงกำ กำหมัดแน่น ก่อนจะ...

ผ่าวะ!

เธอซัดไปที่ใบหน้าของไอ้คนมารยาทแย่มากๆ แล้วชิงกระโดดขึ้นไปบนรถแท็กซี่ที่เปิดประตูข้างไว้อย่างรวดเร็ว ทิ้งให้ชายหนุ่มที่โดนหมัดมองตามด้วยความโมโหและกรุ่นโกรธ

ยายนั่นเป็นคนมาหาเรื่องเราก่อนแท้ๆ แล้วยังจะมาซัดเราแบบนี้ นี่นะ! ‘อย่าให้เจออีกครึ่งนะยายบ้า...ฉันจะเอาคืนแบบทบตันทบดอกเลย!’

กานต์กมลถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อบัดนี้ร่างของเธอได้สัมผัสกับเบาะนุ่มของเก้าอี้บนรถทัวร์ที่จะออกเดินทางไปยังจังหวัดเชียงใหม่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวเอนหลังพิงพนักเบาะแล้วหลับตาลง สักพักก็รู้สึกได้ว่าที่นั่งข้างๆ มีคนมาทูลดลงนั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และนั่นก็ทำให้หญิงสาวลืมตาขึ้นเพื่อที่จะดูว่าคนที่มานั่งข้างๆ เธอหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ทันทีที่เห็นหน้าผู้มาใหม่ กานต์กมลก็ถึงกับร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ

“เฮ้ย!”

“เจอกันอีกแล้วนะ”

‘เขา’ ถามเธอด้วยใบหน้าที่เปื้อนรอยยิ้มน้อยๆ แต่เป็นยิ้มที่ดู ‘ร้าย’ ในสายตาของกานต์กมลจนเธอแทบอยากจะเอานิ้วจิ้มตามคมๆ คู่ นั้นให้มันบอดไปเสียเลย จะได้ไม่ต้องมามองเธอแบบนี้!

“นี่นายจะตามจองล่างจองผลาญฉันไปถึงไหน”

“จองล่างจองผลาญอย่างนั้นหรือ คนที่สมควรพูดอย่างนั้นควรจะเป็นผมมากกว่านะ” ผู้ชายที่นั่งข้างเธอพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนเยาะ ตอนนั้นมุมปากของเขามีรอยยิ้มจางเห็นได้ชัด

“นาย!”

หญิงสาวขึ้นเสียงเรียกอีกฝ่ายด้วยความโมโห หากเขากลับไม่สนใจดูเหมือนชายหนุ่มจะสะใจด้วยซ้ำที่เห็นเธอโมโหจนแทบจะอกแตกตายแต่ก็ทำอะไรเขาไม่ได้

“แต่ไม่ต้องห่วง ผมจะเอาคืนเรื่องที่คุณชกหน้าผมแน่ๆ!” เขาพูด

ในขณะที่ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้กานต์กมลเรื่อยๆ ทำเอาเธอจำต้องถอยกรูด ชุกตัวกับเบาะจนถึงขนาดที่ว่า ถ้าเบาะมันทะลุลงไปได้ เธอคงหงายหลัง ไปเรียบร้อยแล้ว

หญิงสาวกำหมัดแน่น ดวงตากลมโตวาววับด้วยอารมณ์โกรธ แต่ก็ทำอะไรเธอไม่ได้ เพราะหากหาเรื่องเขาดอนนี้เธอเองนั่นแหละที่จะเสียเปรียบ รู้แบบนี้เธอไม่น่าเลือกที่นั่งด้านหลังสุดของรถเลย ใ้ที่คิดว่าจะได้อยู่อย่างสงบๆ ก็เห็นจะไม่สงบเพราะมีเพื่อนร่วมทางอย่างอิตาบ้ามารยาทยอดแหย่แหละ!

ทางด้านชายหนุ่มนั้นได้แต่เหลือบมองหญิงสาวตัวเล็กที่ตอนนี

เอนกายพิงกระจกหน้าต่างรถหลับไปแล้วด้วยสายตาที่อ่อนลง ก่อนจะมองใบหน้าของเธอด้วยความขบขัน

เทวินทร์ละความสนใจจากเพื่อนร่วมทางของเขาเพียงแค่นั้น ชายหนุ่มไม่ได้คิดจะทำอย่างที่ชู้เธอหรอก แต่ที่พูดอย่างนั้นเพื่อตัดความรำคาญและป้องกันเหตุการณ์ในอนาคตที่เธออาจจะก่อขึ้นในภายภาคหน้า เพราะเขากับเธอยังต้องติดแหง็กอยู่ด้วยกันอีกหลายชั่วโมง ด้วยคิดว่าเธอก็คงจะเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นไม่น้อย ดูได้จากเหตุการณ์ซึ่งรถแท็กซี่ที่ผ่านมาเมื่อครู่ ทั้งที่ตอนแรกเขาไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้เลยด้วยซ้ำ และที่สำคัญในตอนนั้นเขาไม่มีอารมณ์จะมาทะเลาะกับใครแล้วด้วย

เทวินทร์เพิ่งหนีจากงานแต่งงานกับเจ้าสาวเงินง่าที่ยอมแต่งงานกับเขาเพียงเพราะคำสั่งของบรรดาแม่ๆ ที่แสนจะเจ้ากี้เจ้าการ ชายหนุ่มไม่คิดว่าเรื่องมันจะลวงเลยมาถึงขั้นนี้ เพราะนึกว่าการที่เขาไม่ยอมไปเจอหน้าเธอเลยสักครั้งจะทำให้แม่ของเขาและเธอรู้ตัวว่าเขาไม่ได้อยากแต่งงานกับเธอเลยสักนิด

แต่ใครจะคิดว่าการที่เขาเงียบมาตลอดจะทำให้เรื่องมันมาถึงขั้นนี้ ใครมันจะโง่งอมแต่งงานกับคนที่แม่แต่หน้าก็ยังไม่เคยเห็น!

สุดท้ายเขาเลยตัดสินใจทิ้งงานทั้งหมดมา กอปรกับเมื่อคืนก่อนได้

คุยกับตะวันเพื่อนสนิท ทำให้เขาตัดสินใจบ้ายหน้าขึ้นเหนือเพื่อไปหาเพื่อน
สนิทที่นั่น ถึงแม้ว่าแม่จะรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนแต่ท่านก็ลากคอเขากลับมาไม่ได้
อยู่ดี...หรือถึงแม่จะลากเขากลับไปได้ งานแต่งงานบ้าง นั่นก็จบลงแล้วอย่าง
แน่นอน!

‘ลาขาด...ยายเจ้าสาวสมองผ่อ!’

เทวินทร์คิดในใจแล้วหลับตาปริ้มลง



‘และแล้ว...ก็ถึงชะที่’

กานต์กมลคิดอย่างสุขใจในขณะที่ก้าวลงจากรถทัวร์ หญิงสาวสุด
ลมหายใจลึกเข้าไปอดในขณะที่ยอดตาก็กวาดมองภาพตรงหน้าไปด้วย

“ลงจากรถแล้วกรี๊ดๆ เดินไปชะที่ ขวางทางคนอื่นเขาอยู่ได้” เสียง
หัวเราะที่ดังขึ้นด้านหลังทำลายบรรยากาศสดใสรอบตัวเธอทันที

กานต์กมลทำหน้าที่เมื่อยแล้วเบะปาก ก้าวเดินไปทางซ้ายมือของ
ตนเองอีกสองสามก้าวแล้วหันขวับไปจ้องหน้าคนพูดด้วยดวงตาขุ่นมัว
เธอทำปากขมขมขมิบสรรเสริญเขาจนพอใจนั่นแหละถึงหยุด ในขณะที่เขา
เดินตรงไปหาพนักงานของรถที่ทำหน้าที่นำสัมภาระของผู้โดยสารที่วางไว้
ใต้ท้องรถส่งให้เจ้าของ

กานต์กมลไม่มีอะไรติดตัวมามากนักนอกจากกระเป๋าเป้ใบเดียว
ที่กำลังสะพายอยู่ในขณะนี้ ภายในกระเป๋าของเธอมีเสื้อผ้าไม่กี่ชุด ด้วย
เหตุฉุกเฉินทำให้เธอรีบขึ้นรถออกมาก่อน สิ่งที่คิดว่าได้ทันทีมีเพียงพวก
ของใช้จำเป็นและเงินเท่านั้น อ้อ! ที่อยู่ของเปรมปรีดา เพื่อนของเธอที่เป็น

เป้าหมายของการมาเยี่ยมเยียนอย่างกะทันหันในครั้งนี้ด้วย

การเดินทางครั้งนี้จะราบรื่นมากกว่านี้ ถ้าเพียงแต่เพื่อนร่วมทางของเธอจะไม่ใช่ผู้ชายไร้มารยาทอย่างอิตานั่น! ยิ่งคิดยิ่งฉุน สุดท้ายยกานต์กมลจึงละลายตาจากชายหนุ่ม แล้วเดินออกมาเรื่อยๆ ตอนนั้นเธอเดินมาหยุดตรงหน้าอาเขต จ้องมองบรรดารถโดยสารหรือที่เคย์ได้ยินมาว่าเขาเรียกกันว่ารถแดงที่กำลังจอดรอรับผู้โดยสารแล้วอดไม่ได้ที่จะเกาหัวแกรกๆ ด้วยความงงว่า เธอจะต่อรถไปหาเปรมปรีดาอย่างไร... หญิงสาวคิดในใจก่อนจะจุกคิดได้ว่าตนเองจดเบอร์โทร. และที่อยู่ของเพื่อนมาด้วย

เธอควานหากระดาษที่วางในกระเป๋าเป้ของตนเอง ก่อนจะคิดได้ว่าสอดมันไว้กับกระเป๋าสตางค์ จึงหยิบกระเป๋าสตางค์ของตนควานหาสิ่งที่ต้องการอย่างรวดเร็ว แต่ปล้นก็ต้องเฝ้าริมฝีปากบางแน่นเมื่อรับรู้ว่าเป็นของเธอไม่ได้อยู่ในตัวเมืองเชียงใหม่ หากเจ้าหล่อนอยู่ต่างอำเภอ...นี่แสดงว่าเธอต้องต่อรถไปหรือเนี่ย

หญิงสาวถอนหายใจ ยัดกระดาษลงในกระเป๋าสตางค์ โยนส่งๆ เข้าไปในกระเป๋าเป้แล้วรูดซิปปิด เธอเหลือวซ้ายแลขวาหาตู้โทรศัพท์สาธารณะเพราะตัดสินใจได้ว่าควรจะโทร. บอกเปรมปรีดาด้วย จะดีกว่าการบุกเข้าไปหาโดยที่เพื่อนของเธอไม่รับรู้อะไรเลย หญิงสาวตรงดิ่งไปยังตู้โทรศัพท์สาธารณะ หากในขณะนั้นเองสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

ปล้นกานต์กมลที่ไม่ได้ระวางกระเป๋าเป้ของตัวเองด้วยการสะพายมันอย่างลวกๆ คล้องกับไหล่เพียงข้างเดียว ก็รู้สึกได้ถึงแรงกระชากเต็มแรงที่ทำให้เธอถึงกับเซถลา แต่ที่มากกว่านั้นก็คือความเมินง กว่าที่ตั้งสติได้ก็เห็นคนที่กระชากกระเป๋าเธอวิ่งแนบไปหลายเมตรแล้ว ทำเอากานต์กมลพุดไม่ออกไปชั่วคราว ตระหนักได้ว่าเธอประมาทมากเพียงไรที่เก็บของมีค่าทุกอย่างลงในกระเป๋าใบนั้น แล้วที่สำคัญคือ ที่อยู่ของเปรมปรีดา คนรู้จักเพียงคนเดียวในเชียงใหม่ก็อยู่ในนั้นด้วย!

“ช่วยด้วย! โจรกระชากกระเป๋า!”

กานต์กมลร้องลั่นในขณะที่ออกวิ่งตามโจรร่างผอมไปอย่างรวดเร็ว

นี่ถ้าไม่ได้กระเป๋าคืนมาเธอคงได้นอนข้างถนนตอนรับการเดินทางมา
เชียงใหม่ครั้งแรกแน่ๆ!

‘ช่วย...ช่วยที่สุด! คนอื่นมีตั้งมากมายทำไมต้องกระซอกกระเป๋าของ
ฉันด้วย!’

เธอสบถในใจขณะที่กวัดไถใจไม่หยุด

ทางด้านเทวินทร์ หลังจากที่ได้รับกระเป๋าของตนเองมา
เรียบร้อยแล้ว พอหันไปมองผู้หญิงที่ทะเลาะกับเขาตลอดการเดินทางกว่า
สิบชั่วโมง ก็กลับไม่เห็นเธอยืนอยู่ตรงที่เดิมอีกแล้ว เทวินทร์ก็ไหลด้วยไม่
คิดจะเก็บเอามาใส่ใจ ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กของตน
ออกมา ก่อนจะกดโทร. ออกหาเพื่อนสนิท แล้วบอกเพื่อนว่าตัวเขามาถึงที่
หมายเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเพื่อนของเขาก็ไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะอีกฝ่ายส่งคน
มารอรับเขาที่อาเขตแล้วเช่นกัน

ในขณะที่เดินออกมาด้านนอกชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงตะโกนโหวก-
เหวกฟังไม่ได้ศัพท์ เขาจะไม่สนใจเลยถ้าจู่ๆ จะไม่มีใครก็ไม่รู้วิ่งมาชนเขา
เต็มแรง

“วิ่งหาอะไรวะ! ไม่ดูตาม้าตาเรือ! ไม่แหกตาตุ้มั้งรีใจวะว่าคน
กำลังเดินอยู่เนี่ย หรือว่าตาบอด!” ชายหนุ่มสบถเสียงลั่นพลางพุงตัวเอง
ให้ลุกขึ้นยืน โดยคนที่ชนเขาล้มก็พุงตัวเองให้ลุกขึ้นยืนโดยเร็วเช่นกัน

กานต์กมลมองคนที่เธอชนล้มด้วยดวงตาวาวโรจน์ หญิงสาวอด
ไม่ได้ที่จะจูนกับคำพูดของเขา และยิ่งเห็นว่าเป็นใครเธอก็แหงออกมาอย่าง
ไม่คิดจะยั้งคำพูดของตนเอง “หยุดเห่าได้แล้วน่า! ช่วยฉันวิ่งไล่จับไอ้โจรบ้า
เดี๋ยวนี้เลย มันขโมยกระเป๋าฉันไปแล้ว!”

พุดจบเธอก็คว้ามือของชายหนุ่มลากไปด้วยทันที โดยไม่สนใจเสียง
โวยวายของเขาสักนิด แต่เทวินทร์ก็ไม่ได้ขึ้นตัว เพราะเมื่อได้ยินว่าเธอถูก
โจรกระซอกกระเป๋าไปก็วิ่งตามไปแต่โดยดี

ชายหนุ่มกับกานต์กมลวิ่งไล่ตามชายร่างผอมไม่หยุด แต่สุดท้ายก็คลาดสายตาจนได้ ด้วยเธอและผู้ชายที่ลากมาช่วยจับใจด้วยไม่ใช่คนในพื้นที่ ทั้งเขาและเธอไม่ชำนาญเส้นทางเท่าใจรบ่า

“เราตามมันไม่ทันแล้ว หยุดเถอะ”

เทวินทร์ที่วิ่งตามหลังมาหยุดยืนข้างหญิงสาวที่เมื่อก็หยุดหอบหายใจเอาอากาศเข้าปอดเพื่อบรรเทาอาการเหนื่อยแล้วตั้งท่าจะวิ่งต่อไป แต่ชายหนุ่มกลับคว้าแขนของหญิงสาวให้หยุด

กานต์กมลหันมามองเขาตาเขียว ชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวออกไป เพราะแรงกระชากข้อมือจากอีกฝ่าย

“คิดบ้าๆ ของทุกอย่างของฉันอยู่ในกระเป๋าทั้งหมด ถ้าหยุด คืนนี้ และคืนต่อๆ ไปฉันได้นอนข้างถนนแน่ๆ!” เทวินทร์เงิบเมื่อได้ฟังเหตุผลของเธอ ใจหนึ่งก็นึกสงสาร หากอีกใจก็นึกตำหนิ ทั้งที่รู้ว่าเดินทางไกลมาคนเดียว กลับไม่รู้จักระวังตัว แถมของมีค่าก็ดันใส่ไว้ในกระเป๋าเดียวกันทั้งหมดอีก

“คุณไม่มีเงินติดตัวเลยหรือ”

“ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือร้อยยี่สิบ!” เธอกระแทกเสียงตอบ “แล้วนี่จะถามอะไรมากมาย จะช่วยก็วิ่งตามไป...ถ้าไม่ก็อย่ามาถ่วงเวลาชาวบ้าน”

“ผมว่าคุณตามไม่ทันแล้วละ”

กานต์กมลหันมามองคนที่พยายามตัดกำลังใจของเธอตาเขียวปัดก่อนจะฟาดท่อนแขนเขาเต็มแรงด้วยมือข้างที่ว่าง

“ปล่อย! ไม่ช่วยก็อย่ามาขวาง ไปเลยไป! คนไม่มีน้ำใจ”

สิ้นคำพูดของเธอเทวินทร์ก็สะบัดข้อมือเล็กลงอกทันที ใบหน้าคมบุตบั้งลงอย่างเห็นได้ชัด “ถ้าคุณจะไปไล่จับไอ้โจรที่มันหายเข้ากลีบเมฆไปแล้วก็เชิญตามสบาย ไม่ต้องลากผมไปเหนื่อยเปล่า ตอนแรกผมคิดว่าจะช่วยคุณ แต่ในเมื่อคุณยังมีความหวังว่าจะได้ของคืนก็ตามใจ”

พูดจบเขาก็หันหลังเดินย้อนกลับไปทางเดิมทันที ทิ้งให้กานต์กมลมองตาม อ้าปากค้าง

“เฮ้ย!” หญิงสาวร้องไล่หลังอีกฝ่ายแล้วเปลี่ยนเป้าหมายวิ่งกลับไปหาเทวินทร์อย่างรวดเร็ว ก็ใครจะไปคิดว่าอิตานี่จะช่วยเธอเล่า! แต่ในเมื่อเขาเสนอมาเธอก็เห็นจะต้องรับความช่วยเหลือที่เขาหยิบยื่นให้ด้วยความเต็มใจ

หญิงสาวคิดสะระตะอย่างเข้าข้างตัวเอง ถ้าไม่คว้าโอกาสนี้ไว้เธอได้ชุกหัวนอนที่อาเขตแน่ๆ แล้วเชื่อว่าเธอจะไม่รู้ว่าวิ่งไล่ตามใจตอนนี้อย่างไรก็ไม่ทัน

“นี่นาย...” หญิงสาววิ่งมาจนติดกับชายหนุ่มที่จ้ำกั๊บลับทางเดิมด้วยความรวดเร็ว เธอผ่อนฝีเท้าแล้วเอ่ยเรียกอีกฝ่าย แต่เทวินทร์กลับทำหน้าที่เฉยเมยเหมือนไม่ได้ยินในสิ่งที่เธอพูด

กานต์กมลแม้ริมฝีปากแน่น พยายามข่มอารมณ์ที่อยากจะทำกริ้วกับผู้ชายที่ทำหน้าที่ได้กวนประสาทเธอเหลือเกิน แล้วลองเอ่ยเรียกเขาอีกครั้ง “นาย”

หากเทวินทร์ก็ยังทำเหมือนเธอเป็นเพียงอากาศธาตุ และนั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้กานต์กมลผู้ไม่เคยต้องง้อใครและมีจุดเดือดต่ำขนาดเธอทำเสียง “ซิ!” แล้วตัดสินใจกระชากมือเขาให้หยุดเดินทันที

“อย่ามาทำท่าแบบนี้กับฉัน!” หญิงสาวพูดเสียงลวดไรฟัน ดวงตาวาวโรจน์ด้วยไฟโทสะ

แต่เทวินทร์กลับไม่ได้ใส่ใจในท่าทีหรืออารมณ์ที่เดือดพล่านของเธอเลยสักนิด เขาปรายตามองมือเล็กๆ ที่กำข้อมือของเขาแน่น แล้วมองใบหน้าเรียวยาวของเธอด้วยแววตาเฉยชา

“เรียกผมหรือ?” ชายหนุ่มถามกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบที่แม้แต่เขายังรู้สึกเลยว่ามันช่างกวนอารมณ์เหลือเกิน

“ฉันพูดอยู่กับนาย ถ้าไม่เรียกนายจะเรียกหมาที่ไหน” เธอแหงนออกมาดังลั่นและอดไม่ได้ที่จะตอกกลับให้อีกฝ่ายรู้สึกแสบๆ คันๆ กับวาจาของเธอ

“เหอ...” เขาลากเสียงยาวแล้วพูดต่อไปว่า “มิน่า เมื่อก็ได้ยินเสียง

เหมือนหมากำลังเห่า”

กานต์กมลหน้าแดงกำทันท้ด้วยความโกรธเมื่อเจอคำข้อนั้น เธอ
เม้มริมฝีปากแน่น สะบัดมือที่จับแขนเขาออกอย่างแรงราวกับว่ารังเกียจ
เหลือเกินทั้งๆ ที่เป็นคนจับมือเขาเองแท้ๆ แล้วจ้ำเดินชนหน้าเขาไปทันที

‘ฉันไม่คิดจะจ้อคนอย่างนายหรอก!’ หญิงสาวคิดอย่างเดือดดาล
‘คนอย่างกานต์กมลไม่เคยจ้อใครเกินหนึ่งครั้ง แล้วอีตานี้คิดว่าตัวเองเป็น
ใครกัน ซิ! ไม่ฟังนายฉันก็มีทางรอด หาทางไปสถานีตำรวจก็ได้ ถ้าตำรวจ
ไม่ช่วยประชาชนที่เดือดร้อนแล้วจะมีไว้ทำไมตำรวจนะ!’

คิดแล้วก็เจ็บใจว่าทำไมช่วงนี้ชีวิตของเธอมันมีแต่เรื่องชววยๆ

ถูกจับแต่งงานจนต้องชมซานหนี่มา เจอไอ้บ้ากวนประสาท และ
สุดท้ายก็ถูกโจรกระชากกระเป๋าหมดตัวในพริบตา!

‘ฮึ...ไอ้หมอดูที่ไหนมันทำนายว่าฉันกำลังมีเคราะห์! ฉันจะเอารองเท้า
ไปยึดปากมัน!’

ยิ่งคิดยิ่งโมโห เธอจึงระบายอารมณ์ในทุกย่างก้าวด้วยการเดินไป
กระแทกเท้าไป โดยที่ไม่รู้เลยว่าเบื้องหลังนั้น ‘ไอ้บ้ากวนประสาท’ กำลังเดิน
ตามมาพาลงมองเธอแล้วสายตาระดัดด้วยความขบขันกับท่าทางโมโหเหมือน
เด็กของเธอ ที่ไม่พอใจอะไรก็อาละวาด สงสัยเขาคงมาเจอลูกคุณหนู
ที่พ่อแม่ประคบประหงมอย่างดีเยี่ยมละมั่งเนี่ย เทวินทร์คิด

“แล้วมันจะเดินไปไหน รถอยู่ทางนี้”

ชายหนุ่มพูดขึ้นเมื่อเห็นว่าเธอเลี้ยวเหมือนจะเดินกลับเข้าไปข้างใน
อีกรอบ

“เรื่องของฉัน ทางใครทางมัน!”

หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เจอความไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัดแล้ว
ตั้งท่าจะเดินหนี เทวินทร์สายหน้าแล้วตัดสินใจเดินตรงไปลากแขน
หญิงสาวให้เดินไปยังรถที่เพื่อนส่งมารับเขาซึ่งจอดอยู่อีกด้านทันที
ชายหนุ่มสังเกตเห็นลูกหนานเมืองยื่นโบกไม้โบกมือให้เขาตั้งแต่แรกแล้ว

“ปล่อยนะไอ้บ้า”

“ก็จะเดินไปไหนเล่า รถจอดอยู่ทางนั้น” เขาพูดในขณะที่ลากเธอมา
ด้วย

“ก็ไหนว่าไม่ช่วย ทางใครทางมันสิ” เธอสะบัดเสียงใส่

“ใครว่าไม่ช่วย...เฮ้อ!” เทวินทร์ถอนหายใจยาว ยายนี้อัจฉริยะ นี่ถ้า
เป็นน้องเป็นนุ่เขาจะตีเธอให้ตาย “แต่คุณก็น่าจะรู้ว่าไม่ใช่เธอว่าการที่จะ
ขอร้องให้ใครช่วยนะ ต้องหัดพูดเพราะๆ ไม่ใช่มาเรียกจิก นายๆ อย่างนี้
แล้วอีกอย่างผมว่าผมอายุมากกว่าคุณด้วยซ้ำ”

“มากกว่าแค่ตัว...แต่อายุสมองน้อยกว่านะสิ” หญิงสาวเถียงจocos
เทวินทร์ชะงักทำ ไบหน้าคมขูดบั้งทันควัน สงสัยว่าผู้หญิงคนนี้
คงไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขาหรือกในเมื่อปากแแกงเสียขนาดนี้!

“โอเค! คุณช่วยเหลือตัวเองได้ ผมไม่น่าทำตัวทะเล่อเสนอหน้าไป
ช่วยคุณเลย” พูดจบเขาก็ปล่อยแขนหญิงสาวแล้วเดินจากไปทันที ทิ้งให้
กานต์กมลยืนเบิกตากว้าง อ้าปากค้าง

‘โธ้ย! ตายแล้วฉัน ปากหนอพาก’

“ช่วยฉันด้วย” หญิงสาวตัดสินใจพูดออกไปแล้วรีบก้าวตามเขาไป
อย่างรวดเร็ว หากเทวินทร์ไม่มีที่ท่าจะหยุด ทำให้กานต์กมลกัดริมฝีปาก
แน่นเพื่อไม่ให้หลุดคำพูดเสียดสีอีกฝ่ายออกมาอีก ไม่นับคราวนี้เธอคงได้
ชุกหัวนอนที่นี้แน่

“คุณ...ช่วยฉันด้วย”

ความเงียบคือคำตอบของเขา

‘ผู้ชายอะไรขี้ใจน้อยฉิบ!’ เธอสบถในใจด้วยไม่กล้าให้มันผ่านพัน
ริมฝีปากออกมาอีก รู้ดีว่าการที่เขาเสนอความช่วยเหลือและการที่เธอไปอยู่
กับเขานั้นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ด้วยทั้งจังหวัดนี้เธอก็ไม่รู้จักใครนอกจาก
เขา ใ้ที่คิดจะไปโรงพักพึ่งตำรวจก็เชื่อว่าตำรวจจะสนใจเธอนัก หัวเดียว
กระเทียมลิบแบบนี้เธอไม่รู้จักใครนอกจากเขาก็ดแล้ว ไปพึ่งเขานั้นแหละ
ดีที่สุด เสียหน้านิดๆ หน่อยๆ คงไม่เป็นไรหรอก...หญิงสาวถอนหายใจยาว
ขณะที่พยายามคิดปลอบใจตนเอง

“คุณ...ช่วยฉันด้วย...นะคะ”

กานต์กมลกลั้นใจพูดเป็นครั้งที่สาม เขาเป็นคนแรกและคนเดียวที่เธอเพียงร้องเกินสามครั้ง ถ้านับรวมกับก่อนหน้านี้ด้วย

คราวนี้เทวินทร์ชะงักเท่า ทำให้กานต์กมลที่ก้มหน้าเดินตามหยุดแทบไม่ทัน ชายหนุ่มยอมมุดออกมาโดยที่ไม่ได้หันกลับมาว่า

“ถ้าผมพาคุณไปด้วยคุณจะเชื่อฟังผมไหม”

“ตกลง” เธอตอบเสียงอ่อยราวสำนึกผิด หากแต่นิ้วชี้และนิ้วกลางกลับไขว้กันเบื้องหลัง

“ตลอดเวลา?” เขาย้ำ

“ได้” กานต์กมลกัดฟันตอบออกมา

“จะไม่พูดจาว่าร้ายผม ไม่พูดส่อเสียดหรืออะไรก็ตามแต่ในแง่ร้าย?”

“ตกลง” คราวนี้เธอตะโกนออกมาดังลั่น

เทวินทร์หันกลับมามองหญิงสาวด้วยใบหน้าและดวงตาที่พร่างพร่าไปด้วยรอยยิ้ม และนั่นก็ทำให้กานต์กมลรู้ตัวว่าตนเองตกเป็นเบี้ยล่างให้เขาเสียแล้ว หญิงสาวถลึงตามองใบหน้าคมคายนั้นด้วยความไม่พอใจที่ตนเองเสียทำให้อีกฝ่ายเอาคืนจนได้

“ฉันยินดีต้อนรับสู่ไร่แสงตะวัน...ที่ที่ผมจะพาคุณไปอยู่ด้วย”

เขาพูดด้วยใบหน้าที่ยังคงพร่างไปด้วยรอยยิ้ม แล้วยิ่งเมื่อเห็นท่าทางฮึดฮัดของคนที่ไม่เสียรู้ให้เขา ใบหน้านั้นราวกับเด็กขี้โมโห ก็ทำให้รอยยิ้มของเขากว้างมากยิ่งขึ้น

“ผม...เทวินทร์ ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการ” ชายหนุ่มยื่นมือมาตรงหน้าหญิงสาว กานต์กมลมองใบหน้าหล่อเหลาคมคายนั้นแล้วตัวดมือพาดไปยังมือหน้าที่ยื่นออกมาเต็มแรง

“ฉัน...กานต์กมล แต่ไม่ยินดีที่ได้รู้จัก...นายเทวินทร์!”

หญิงสาวพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดแล้วเดินแซงหน้าเขาขึ้นไป โดยที่ไม่ได้เอะใจอะไรเลยสักนิด ไม่เหมือนกับชายหนุ่มที่มีสีหน้าครุ่นคิดในขณะที่เดินตามหลังเธอมา

“ชื่อคูนๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน” ชายหนุ่มพึมพำกับตนเอง แล้ว
ความทรงจำเมื่อวานก็หวนกลับมา ทำเอาเขาใจหายวาบ

‘ไม่หรอก! คนเรามันชื่อเหมือนกันได้... ปานนี้ยานั่นคงเป็นเจ้าของ
แห่งหิ้วหวัดเพราะไร้เจ้าบ่าวไปแล้ว ไม่มีทางมาอยู่ที่นี้เด็ดขาด!’



3

การเดินทางจากตัวเมืองเชียงใหม่สู่รีสอร์ทแสงตะวันนั้นทำเอาคนไม่เคยขึ้นเหนือเลยสักครั้งอย่างกานต์กมลอดที่จะมองสองข้างทางไม่ได้ ด้วยทิวทัศน์ที่รถแล่นผ่านนั้นช่างน่าสนใจเหลือเกินในความรู้สึกของเธอ และที่แน่ๆ มันน่าสนใจกว่าใบหน้ากวนประสาทของคนที่คิดว่าตัวเองมีบุญคุณล้นเหลือเหนือหัวเธออย่างอีตาเทวินทร์นี่ก็แล้วกัน!

กานต์กมลซึ่งนั่งเบาะหลังมองสองข้างทางอย่างตื่นตาตื่นใจ ในจินตนาการของคนที่ไม่เคยมาเที่ยวจังหวัดนี้มาก่อนเลยนอกจากดูในรายการโทรทัศน์และอ่านตามหน้าหนังสือหรือนิตยสารแล้วอย่างเธอขอบอกว่าเมื่อได้มาเห็นกับตาตัวเองแล้วจังหวัดนี้สวยกว่าที่คิด แม้หลายคนจะบอกว่าเชียงใหม่ในอดีตนั้นแตกต่างจากปัจจุบันพอสมควร แต่ในสายตาของเธอนั้น ที่นี้ก็ยังคงสวยอยู่ดี นี่ถ้าไม่เกรงใจว่าเธอไร้ที่พึ่งพึ่งจนต้องมาอาศัยคนเพิ่งรู้จักที่ไม่ถูกชะตาอย่างนายเทวินทร์นี่ละก็ เธอจะขอให้คุณลุงคนขับรถจอดมันทุกสถานที่ที่ผ่านเลยทีเดียวนะ

เทวินทร์เอี้ยวตัวมองหญิงสาวที่นั่งเบาะหลังด้วยสายตาขบขัน เธอ

เกาะกระจกรมองสองข้างทางด้วยแววตาเป็นประกายอย่างตื่นตื่นราวกับเด็ก ๆ ผู้หญิงคนนี้ช่างมีบุคลิกที่หลากหลายในตัวเหลือเกิน ตั้งแต่อยู่กับเจ้าหล่อนจนจะยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว ไม่มีเลยสักวินาทีที่เขาจะเบื่อเธอ เทวินทร์คิด แล้วความคิดนั้นก็ส่งผลให้ชายหนุ่มคลี่ยิ้มกว้าง ก่อนเจ้าตัวจะสะดุดก็กับความคิดของตนเองแล้วรีบหุบยิ้มทันที

นี่เขาคิดอย่างนี้กับเจ้าหล่อนได้ยังไง... สยองจะตาย!

รถแล่นไปได้ไม่นานในความรู้สึกของกานต์กมล ลุงคนขับก็หักเลี้ยว เคลื่อนรถเข้าสู่เขตของรีสอร์ทแสงตะวัน หญิงสาวมองป้ายของรีสอร์ทที่เกาะสลัดอย่างสวยงามด้วยความสนใจ ยิ่งยามที่รถนั้นเคลื่อนเข้าสู่ตัวรีสอร์ท แล้วก็ทำเอาหญิงสาวตาโตจนแผลอูทานออกมา

“แม่เจ้าโวย!”

คำอุทานที่ไม่สมกับเป็นผู้หญิงซึ่งหลุดออกมาจากริมฝีปากอึมสวายนั่นไม่ได้ทำให้เทวินทร์รู้สึกขุ่นเคืองแม้แต่น้อย ชายหนุ่มกลับรู้สึกนึกขำจนต้องหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ ในขณะที่คนขับรถอย่างลุงหนานเมืองเองนั้นก็อดที่จะหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางเหมือนเด็กๆ ของเพื่อนเทวินทร์ไม่ได้ ชายสูงวัยจึงชะลอความเร็วลงเพื่อให้หญิงสาวได้มองภาพด้านนอกรถอย่างเต็มตา

กานต์กมลไม่สนใจคนทั้งคู่ ในสายตาเธอตอนนี้มีแต่ภาพตรงหน้ามากกว่า มันสวยเสียจนเธอคิดว่านี่คือแดนสวรรค์ หากรีสอร์ทบนพื้นดินไม่พื้นที่รอบๆ รีสอร์ทนั้นเต็มไปด้วยดอกไม้ที่กำลังบานสะพรั่ง ทำเอาเธออดคิดไม่ได้ว่าที่นี่สวยงามราวกับสวรรค์บนดิน

“ถ้าคุณชอบที่นี้นะ ผมว่าคุณต้องชอบไร่แสงตะวันมากกว่านี้”

เทวินทร์เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าและแววตาของหญิงสาว เขามาพักที่นี่เสมอๆ แทบทุกครั้งที่มีความว่าง ด้วยเจ้าของสถานที่แห่งนี้ ซึ่งก็คือตะวัน หรือที่คนที่นี่เรียกกันว่าพ่อเลี้ยงตะวันนั้นเป็นเพื่อนสนิทกับเขาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย เข้ามหาวิทยาลัยก็เหมือนกัน แม้กระทั่งบินไปเรียนต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศสหรัฐอเมริกาก็ยังไปด้วยกัน ส่วนน้องชายฝาแฝดของเขาอย่างเทวานันท์ก็เป็นเพื่อนกับตะวันเหมือนกัน หากแต่ไม่สนิทมากเท่า

กับเขา เนื่องจากเขาและเทวนั้นเรียนกันคนละมหาวิทยาลัย

“ไม่ได้ถาม” กานต์กมลเอ่ยขึ้นลอยๆ จนทำเอาเทวินทร์อดที่จะ
หมั่นไส้ไม่ได้ ตีกันไม่ถึงชั่วโมงเจ้าหล่อนก็ชวมนทะเลาะอีกแล้ว

“คุณผิดข้อตกลงของเรา” ชายหนุ่มเอ่ยชัดขึ้นทันควัน ทำเอาแม่คน
ปากดีเสียเปรียบไม่ต่อล้อต่อเถียงอีกต่อไป จนลุงหนานเมืองที่เป็นคนเงียบ
ฟังการสนทนามาตลอดอดที่จะยี้มขุ่นไม่ได้

‘คุณเทวินทร์กับคุณผู้หญิงคนนี้น่ารักดี’

“คุณลุงจะพาหนูไปที่ไหนคะ”

กานต์กมลที่เงียบได้ไม่ถึงนาที่กระเถิบตัวไปทางด้านขวามือ เกาะ
เบาะหน้าของคนขับ แล้วเอ่ยถามลุงหนานเมืองเสียงหวานใส ทำเอา
เทวินทร์ต้องสายหัวกับอารมณ์แปรปรวนของหญิงสาว

“ก็ไปไร่แสงตะวันอย่างที่คุณเทวินทร์บอกนั่นแหละครับ”

“แล้วทำไมมาทางนี้ล่ะคะ”

หญิงสาวถามอย่างสงสัยว่าทำไมถึงต้องขับพาเธอทะเล่ริสอร์ท
แสงตะวันเข้ามา ที่ถามไม่ใช่อะไร เธอก็แค่หาเรื่องคุยไม่ให้คันปากจนผลอ
จิกกัดนายเทวินทร์ก็เท่านั้นแหละ

“ที่จริงทางเข้าไร่แสงตะวันก็มีอีกทางนะครับ แต่ทางนั้นสำหรับ
คนนอกที่จะเข้าไปติดต่อที่ไร่ ส่วนทางริสอร์ทเนี่ยมันใกล้กว่ากัน เพราะ
อีกฟากหนึ่งของที่ดินผืนนี้ก็คือไร่แสงตะวันนั่นแหละครับ”

“อ้อ...” เธอลากเสียงยาวเป็นเชิงรับรู้ ในขณะที่เทวินทร์ซึ่งปรายตา
มองมายังเธอนั้นก็ส่งเสียงหัวเราะในลำคอ จนหญิงสาวนึกคันไม้คันมือ
ขึ้นมา แต่ก็ต้องระงับอารมณ์เอาไว้

สุดท้ายเธอเลยต้องมานั่งที่เดิมแล้วเกาะกระจกรมองทิวทัศน์ข้างทาง
สบายใจกว่ามองหน้าอีตาเทวินทร์เยอะเลย...เฮอะ!

‘ไร่แสงตะวันสวยอย่างที่เทวินทร์โอ้อวดไว้ไม่มีผิด’

กานต์กมลคิดขณะก้าวลงจากรถยนต์ที่จอดนิ่งสนิทแล้ว เบื้องหน้า

หญิงสาวคือบ้านหลังใหญ่ที่ทำด้วยไม้

‘ว่าบ้านพักที่รีสอร์ทสวยแล้วนะ บ้านที่นี่ก็สวยไม้แพ้กันเลย!’ กานต์กมลคิด พลันก็รู้สึกได้ว่าเทวินทร์มาหยุดยืนเคียงข้างเธอ แล้วรถที่มีลู่งหนานเมืองเป็นสารทีกก็แล่นจากไป สงสัยคงจะขับไปจอดในโรงจอดรถที่เห็นอยู่ไม่ไกลนั้นละมัง

หญิงสาวก้าวตามชายหนุ่มเข้าไปในบ้าน การตกแต่งภายในนั้นแทบจะทำให้เธอลืมหายใจ หญิงสาวมองซ้ายมองขวาด้วยสายตาสำรวจจนตามคนที่ทำท้าวกับเป็นเจ้าของบ้านเสียเองมายังห้องรับแขกโดยไม่ทันได้รู้ตัว มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ถูกกดไหล่ให้นั่งลงบนโซฟาตัวนุ่มเรียบร้อยแล้ว กานต์กมลตวัดสายตาตามองคนที่ถือวิสาสะแตะไหล่เธอแวบหนึ่ง แล้วปล่อยผ่านไป ด้วยไม่อยากเอาเรื่องเขานัก

“คุณเทวินทร์มาถึงแล้วหรือคะ... พ่อเลี้ยงตะวันกำลังรออยู่พอดีเลย”

สร้อยฟ้า แม่บ้านวัยกลางคนของตะวันเอ่ยทักเมื่อเห็นเพื่อนสนิทของเจ้านายหนุ่มมาถึงแล้ว เทวินทร์ยิ้มทักทายแม่บ้านก่อนจะพูดว่า

“ฉันเรียกตัวมันมาพบผมได้เลยครับป้าสร้อย”

ชายหนุ่มตอบราวกับตนเองเป็นเจ้าของบ้านแทนที่จะเป็นแขก สร้างรอยยิ้มเอ็นดูบนใบหน้าแม่บ้านวัยกลางคน หากคนฟังอย่างกานต์กมลกลับอดไม่ได้ที่จะทำหน้าเบ้ด้วยความหมั่นไส้ เธอรู้สึกไม่ถูกชะตากับผู้ชายคนนี้อย่างรุนแรง

“ใครมาบ้านใครกันแน่วะ”

ยังไม่ทันที่ป้าสร้อยจะได้ออกไปตามนายหนุ่มของบ้านให้เทวินทร์เจ้าตัวก็ส่งเสียงมาเสียก่อน ทำให้แม่บ้านวัยกลางคนได้แต่ค้อมตัวเดินออกจากห้องไป

เจ้าของเสียงห้าวๆ นั้นยืนพิงกรอบประตูห้องรับแขกโดยไม่ได้ก้าวเข้ามาภายในห้องสักนิด ดวงตาคมกริบสีดำสนิทคู่นั้นดูดุตัน เรือนร่างสูงใหญ่อย่างคนที่ออกกำลังเป็นประจำนั้นน่าจะสูงกว่าเทวินทร์ที่จัดว่าเป็น

คนสูงแล้วด้วยซ้ำ

เทวินทร์ลุกขึ้นยืนเมื่อได้ยินเสียงของพ่อเลี้ยงหนุ่ม ชายหนุ่มส่งยิ้มกว้างที่ดูแล้วทวนอวัยวะเบื้องต่ำให้เพื่อนแล้วเดินตรงเข้าไปหาคนที่ยืนเก๊กไม่ยอมเดินเข้ามาภายในห้องเสียที เขาหยุดยืนตรงหน้าเจ้าของบ้านแล้วตบไหล่กว้างนั้นหนักๆ ไปสองที

“เอาน่า...ใครมาบ้านใครไม่สำคัญหรอก” เทวินทร์บอกปิด แต่ตะวันเล็กคิ้วเข้มที่พาดเหนือดวงตาคมขึ้นสูงเป็นเชิงถามคนพูดว่า ‘แน่ใจหรือ’

“แกคิดอย่างนั้นหรือ...เอ แต่เมื่อคืนนี้แม้ใครก็ไม่รู้บอกฉันว่ามีคนหนึ่งงานแต่ง อู๊ป!” คำพูดขาดหายไปทันที เทวินทร์พ่นลมหายใจพรวดออกมาจากปากเมื่อเอื้อมมือไปปิดปากคนพูดมากทัน เขาไม่ยอมให้ใครพูดถึงเรื่องบ้าๆ นี้เด็ดขาด!

เทวินทร์จัดการลากร่างใหญ่โตกว่าเขาออกไปจากห้องทันที ทิ้งให้กานต์กมลมองด้วยความสงสัย เมื่อก็เธอมัวแต่มองรอบๆ ห้องเพลินจนไม่ได้สนใจในสิ่งที่เทวินทร์พูดกับเพื่อนเลยสักนิด แถมเพื่อนของเขาที่เห็นแวบๆ ก็ตัวโตอย่างกับตึก ‘เห็นหน้าแล้วก็ไม่อยากจะพูดด้วย คนอะไรทำหน้าบึ้งได้น่ากลัวเสียขนาดนั้น’ หญิงสาวสายสิริระกะกับตนเอง ‘แล้วนี่อะไรก็ไม่รู้ จู๊ๆ ก็ลากันออกไปนอกห้อง บรี้อ! หรือที่แท้เพื่อนสนิทที่พูดถึงนี่จะเป็นคู่ก็เก้งกวางกัน ผู้ชายแท้ๆ สมัยนี้ยิ่งหายากอยู่ด้วย เอ๊ะ! หรือจะเป็นเพื่อนสาวของนายเทวินทร์...ดูไปดูมาซักเข้าเค้า ผู้ชายอะไรจะปากจัดได้เท่าเขา แถมหน้าตาทำทางอีก ดูสิไบหน้าหล่อเหลาเข้าขั้นสวย จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากบางเฉียบราวกับผู้หญิงแบบนั้น แต่อย่างน้อยฉันก็วางใจได้แหละนะว่ามาอาศัยีตานี้แล้วจะปลอดภัยแน่นอน ถึงแม้อีตานี้จะบังอาจขโมยจูบฉันครั้งหนึ่งก็เถอะ! เฮ้อ...คิดแล้วก็เซ็ง นี่ฉันถูกพวกเก้งกวางจูบหรือเนี่ย ยิ่งคิดยิ่งขะเขย่ง’ กานต์กมลยกมือขึ้นเช็ดปากตัวเองแรงๆ

ทางฝ่ายเทวินทร์ที่ทิ้งให้หญิงสาวคิดอะไรเรื่อยเปื่อยนั้นก็ลากเพื่อนสนิทของตนออกมายืนข้างนอกห้องให้พันรัศมีการได้ยินไม่ว่าจะของใคร

ก็ตาม จนเมื่อแน่ใจแล้วชายหนุ่มก็หยุดแล้วหันมาประจันหน้ากับเพื่อนที่ตนเองอุทิศส่ให้ต่อสังขารมาพึ่งไบบุญ

“นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ไม่ว่าแกจะได้ยินเรื่องบ้าๆ นี่มาจากไหน ก็ตาม ฉันขอสั่งห้ามไม่ให้แกพูดถึงมันอีก เข้าใจไหมไอ้ตะวัน!”

เขากัดฟันพูดเสียงเบา หากคนที่ถูกชูกลับหัวเราะว่าไม่สนใจเท่าที่เพื่อนสักนิด กลับพูดนอกเรื่องไปเสียอย่างนั้น

“เมื่อเข้าไ้วาก็โทร. มา มันบอกว่าถ้าแกมาหาฉันให้ฉันฝากตะแอกหน้าๆ สักสามที โทษฐานที่ทำมันชวยต้องแต่งงานแทนแก”

“เดี๋ยว...” เทวินทร์ที่ได้ยินทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง “ไหนแกพูดใหม่อีกทีสิ”

“ไอ้ทวามันบอกให้ฉันช่วยกระที่บแกแทนมัน” ตะวันเอ่ยทวน

“ไม่ใช่ประโยคนี่”

“โทษฐานที่ทำให้มันชวย” ตะวันต่อให้อีกฝ่ายตามที่ขอ ในขณะที่คนฟังอยากจะได้ยินคนพูดสักเบรียงที่พูดขยักขยอนอยู่ได้

“ต่อสิโว้ย! จะมาพูดทีละประโยคทำไม” เทวินทร์ทนไม่ไหวเลยตวาดเข้าให้

“เอ๊ะ! ไอ้เนี เดี๋ยวพ่อถีบจริงตามที่ไอ้ว้าฝากมาชะหรงก ก็มันต้องเข้าพิธีแต่งงานแทนแก จบ! อ้อ แม่แกโทร. มาบอกอีกด้วยนะว่าถ้าแกมาหาฉันให้ฝากบอกแกว่า ถ้ากลับบ้านเมื่อไหร่แกตายแน่”

ตะวันพูดกลัวหัวเราะด้วยความขบขัน ก็ใครจะไปคิดว่าคนอย่างเทวินทร์จะถูกจับแต่งงานจนต้องหนีงานแต่งของตัวเองมาไกลถึงขนาดนี้ ถ้าถึงขนาดปล่อยให้มีงานแต่งเกิดขึ้นแล้วมาหนีเอาวันแต่ง แสดงว่าคุณวารีคงจะเอาจริง สงสารก็แต่ทเวาที่ต้องมาตกที่นั่งลำบากแทนไอ้ตัวร้ายที่ล่อยชายหนีหายมาหาเขาอย่างสบายใจเฉิบ

ส่วนเทวินทร์ที่ได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกราวกับสวรรค์มาโปรด แม้จะแอบเสียใจไปกับทเวาด้วยที่โดนจับแต่งงานแทนเขา แต่ไอ้วามันฉลาดกว่าเขาคงจะหาทางรอดได้สบายอยู่แล้วต่อให้ถูกจับแต่งงานก็ตาม ต้องขอบคุณ

พี่ชายฝาแฝดของเขาเสียจริงที่ทำให้แม่เลิกเฟงเล็งเขา มิฉะนั้นถ้ารู้ว่าเขา
อยู่ที่นี่ แม่คงจะตามจิกเขากลับบ้านไปแล้วแน่ๆ เตี่ยวกกลับบ้านเมื่อไร
เขาจะตอบแทนเทวออย่างงามเลยค่าที่ทำให้เขาเป็นไทเร็วกว่าที่คิด

เทวินทร์ยิ้มกว้างแล้วหัวเราะอย่างสบายใจ

“ถึงใจว่าจะแต่งงานแทนฉันไปแล้ว แต่ฉันก็ไม่อยากให้แกพูดเรื่องนี้
อีกเข้าใจไหม ฟังแล้วมันปวดหัวใจ คนอย่างนายเทวินทร์เคยถูกจับ
แต่งงาน”

“เออ!” ตะวันได้แต่ตอบรับปลางสายหัวอย่างระอใจ ถ้าพ่อแม่ของ
เขายังอยู่ คงไม่แคล้วโดนจับแต่งงานอย่างนายวินเป็นแน่

พอเคลียร์กันจบ เทวินทร์ก็เดินนำเจ้าของบ้านกลับมายังห้องนั่งเล่น
อีกครั้ง จนเมื่อได้เห็นหญิงสาวที่นั่งหน้าบูดมองมาทางเขาเท่านั้นแหละ
ชายหนุ่มจึงคิดถึงอีกปัญหาขึ้นมาได้ทันที

ในขณะที่ตะวันขมวดคิ้วเมื่อเห็นใบหน้าของคนไม่รู้จั๊ก เมื่อกี้เขา
ไม่ทันสังเกตว่าเทวินทร์พาใครเข้ามาด้วย ชายหนุ่มหันขวับไปมองเพื่อน
สนิทของตนเองทันที แล้วก็เห็นเทวินทร์ทำท่ายกไหล่ แต่กลับมองเขา
เหมือนจะกล่อมให้เขายอมตกลงอะไรด้วยสักอย่าง

“ฉันลืมนบอกนายไป นั่นคือคุณกานต์กมล เธอจะมาขออาศัยอยู่ด้วย
สักพัก”

“คนรู้จั๊กของแก?” ตะวันถามราวกับว่าหญิงสาวไม่ได้อยู่ในห้องนี้
ด้วย ทำเอาคนที่อยู่ในหัวข้อสนทนาขมวดคิ้วมุ่นอีกคนกับน้ำเสียงของเขา
ที่เอ่ยถึงเธอ

เทวินทร์ยกไหล่แล้วตอบ “ก็ไม่เชิง”

“แกรู้นิสัยฉันดี วิน บ้านฉันไม่ต้อนรับคนที่ฉันไม่รู้จั๊ก ต่อให้เป็น
เพื่อนแกแต่ถ้าฉันไม่รู้จั๊กก็อยู่ไม่ได้ โน่น...พาไปอยู่ที่รีสอร์ทเลยไป”

ตะวันพูดตัดบทโดยไม่สนใจอะไรสักนิด ไม่แม้แต่จะเหลือบไปมอง
ใบหน้าของหญิงสาวที่เป็นหัวข้อสนทนาเลยแม้แต่น้อย กานต์กมลได้แต่
กำหมัดแน่นแล้วมองเทวินทร์ด้วยสายตาเคืองขุ่นที่เขาพาเธอมาเจอกับคน

แบบนี้ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเธอหมดหนทางไป เธอคงไม่ยอมทนให้ใครที่เธอ
ไม่รู้จักมาตุฎถูกเธอแบบนี้เหมือนกัน!

ตะวันมองใบหน้าเหมือนจะบอกว่าให้ช่วยหยวนๆ ของเทวินทร์แล้ว
ก็ได้แต่แอบขำ แต่สำหรับเขา กฎก็คือกฎ เขาไม่สามารถให้คนอื่นเข้ามา
เพนพ่านในบ้านเขาได้จริงๆ แล้วยิ่งช่วงนี้ตัวเขาเองก็กำลังมีเรื่องอยู่ด้วย
จะไว้วางใจใครก็ยากเต็มทน

“แต่ว่าคุณกานต์มากับฉัน”

“ไม่” ตะวันปฏิเสธทันที “พาไปที่รีสอร์ท”

เทวินทร์รู้สึกหมั่นไส้เพื่อนของตนเองจริงๆ “ไอ้มันจะอะไรกันนักกัน
หนา ถึงอย่างไรกานต์กมลก็เป็นผู้หญิง จะให้ไปอยู่รีสอร์ทของมันเพียง
ลำพังก็เห็นท่าจะไม่ดี แล้วอีกอย่างเขาก็พาเธอมาถึงที่นี่แล้ว จะให้ถ่อกลับไป
ที่รีสอร์ทอีกรอบทำไม มันจะหวงบ้านอะไรนักหนา

“ฉันแกจะให้อันทำอะไรงั้นเธอถึงจะอยู่ที่นี้ได้” เทวินทร์ถามด้วยน้ำเสียง
ประชด ความอยากเอาชนะเริ่มผุดขึ้นมา ทุกทีตะวันก็หยวนให้เขามาตลอด
แต่ครั้งนี้เป็นบ้านอะไรถึงจะมาเคร่งกฏบ้าง” บอก

ตะวันเหยียดยิ้มที่มุมปาก ชายหนุ่มรู้ว่าจะต้องอย่างไรกับคนที่
กลัวพันธะทุกชนิดอย่างเทวินทร์ “คนที่ฉันอนุญาตให้อยู่ที่บ้านนี้ได้มี
คนเดียว ไอ้วิน...แฟนแก ถ้าเธอไม่ใช่ก็ต้องออกไป”

เทวินทร์กัดฟันกรอด “ไอ้ตะวัน แกจะเล่นกับฉันแบบนี้แหละ...ได้!”

ชายหนุ่มสาวเท้าไปหยุดอยู่ตรงหน้ากานต์กมล แล้วเอ่ยถาม
หญิงสาวทันที

“คุณเป็นแฟนผมใช่ไหม...กานต์กมล”

หากคนถูกถามกลับทำตาโต ร้องลั่น “เฮ้ย!”

เทวินทร์ขมวดคิ้วมุ่นทันที ดวงตาของเขามีแววคาดคั้นอย่างเห็นได้
ชัด “ผมไม่ได้อยากได้คำตอบว่า เฮ้ย ผมถามว่าเป็นหรือไม่เป็น”

เป็นวินาทีแรกที่หญิงสาวรู้สึกกลัว เฮ้ย...เกรงคนตรงหน้า เธอหันไป
มองตะวันที่ยังมองมาทางเธอด้วยดวงตาวาววับและใบหน้าถือดี หญิงสาวหัน

กลับมามองใบหน้ามึงทิ้งของเทวินทร์แล้วก็อดไม่ได้ที่จะกลืนน้ำลาย ‘เออวะ...ยังงี้ไอ้ต๋านี้ก็เป็นแก๊ง เขาอาจจะแค่หึงหวงกันเฉยๆ มั้ง ตามๆ น้ำไปแล้วกัน’ คิดได้อย่างนั้นเธอก็กลืนใจตอบกลับไป

“เป็น!”

สั้นคำตอบของหญิงสาวก็ทำให้คนสองคนมีสีหน้าต่างกัน หนึ่งคือเทวินทร์ที่มีสีหน้าเหมือนจะสะใจอะไรสักอย่าง และอีกคนคือเจ้าของบ้านอย่างตะวันที่ไม่ได้มีสีหน้าไม่ว่าอย่างที่เขาคิด พอเลี้ยงตะวันแห่งรีสอร์ทแสงตะวันกลับเพียงเหยียดยิ้มเยาะที่มุมปากหนาแล้วเลิกคิ้วสูงเท่านั้น

“ก็แค่นั้นแหละ”

เทวินทร์เอ่ยขึ้นแล้วเบนสายตากลับมามองกานต์กมลตามเดิม หลังจากที่เมื่อครู่เขาและเพื่อนสนิทสบตากันอย่างทำทนาย และสุดท้ายเขาก็เป็นฝ่ายชนะ

“คุณกานต์เป็นแฟนฉันแล้ว ทีนี้แกก็ไม่ซัดไซ้ใหม่ไอ้ตะวัน”

ตะวันกระตุกยิ้มแล้วตอบ “ฉันจะไปว่าอะไรแกได้ นอกจากจะแสดงความยินดีกับแกด้วย”

“ยินดีเรื่องอะไร” เทวินทร์ระชากเสียงถาม ร้อนตัวเมื่อคิดว่าเพื่อนจะเอ่ยถึงไอ้งานแต่งงานบ้างที่เขาหนีมาอย่างไม่ไยดีนั้น

ตะวันมีสีหน้ารู้เท่าทัน พอเลี้ยงหนุ่มหัวเราะหิในลำคอแล้วปรายตามองหญิงสาวคนเดียวในห้องที่ตอนนี้ทำหน้าที่นำเธอด้วยตามหัวข้อสนทนาของพวกเขาไม่ทันเสียแล้ว “ก็เรื่องทีไรมากที่สุดแกก็ยอมมีแฟนเป็นตัวเป็นตนเสียที คนอื่นจะได้เลิกเข้าใจผิดว่าแกกับฉันเป็นคู่แข่งกัน...ไอ้เทวินทร์!”

คนฟังทั้งสองเบิกตากว้าง

“เฮ้ย!” เทวินทร์หลุดดูทานเสียงดังลั่น ด้วยไม่คิดว่าไอ้เพื่อนตัวร้ายของเขามันจะทำกับเขาเช่นนี้! แต่ตะวันกลับหัวเราะด้วยอาการที่เรียกว่า ‘หัวเราะที่หลังดังกว่า’ อย่างแท้จริง



แสงแรกแห่งอรุณรุ่งขับไล่ฝันฟ้ายามรัตติกาลให้ผ่านพ้น ล้ำแสง
ที่ส่องผ่านม่านฝันบางเข้ามาภายในห้องนั้นทำให้กานต์กมลได้แต่พลิกตัวนอนคิดว่าเพื่อหลบแสงสีทองแห่งตะวัน หากเมื่อเวลาผ่านไปสักพักเธอก็ต้องกลับมาพลิกตัวนอนหงายเช่นเดิมเมื่อไม่สามารถข่มตาหลับได้อีกต่อไป หญิงสาวควานมือเปาะปะไปยังโต๊ะข้างเตียง เพราะจำได้ว่ามีนาฬิกาปลุกเรือนเล็กวางไว้ เมื่อได้ในสิ่งที่ต้องการหญิงสาวก็หุบมันขึ้นมาดูตอนนี้เข็มสั้นนั้นชี้ที่เลขหก เธอถอนหายใจยาวแล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียงให้เวลาตัวเองในการตั้งสติหลังตื่นนอนสองสามนาทีจึงตัดสินใจเดินเข้าห้องน้ำ

ไม่นานหญิงสาวก็ออกมาจากห้องน้ำในชุดคลุมตัวหนา แล้วเดินตรงไปยังตู้เสื้อผ้าที่อยู่ชิดมุมห้อง เมื่อคืนนี้เจ้าของบ้านตัดสินใจให้เธอมาอยู่ห้องของ ‘น้องสาว’ ของเขาก่อน เนื่องจากไม่รู้ล่วงหน้าว่าจะมีแขกไม่ได้รับเชิญอย่างเธอมาอยู่ด้วยทำให้เตรียมจัดห้องไม่ทัน มิหนำซ้ำเธอก็ไม่มีเสื้อผ้าติดตัวมาเลย เพราะชุดไม่กี่ชุดที่ติดกระเป๋ามาก็อันตรายจนหายไปหมดแล้ว จึงต้องมาอาศัยเสื้อผ้าของเจ้าของห้องนี้ที่ตะวันโทร. ไปขออนุญาตให้แล้ว

หลังจากเลือกได้ทางเกงขายาวที่หลวมไปนิดและขายาวเกินขาเธอ มาหน่อยกับเสื้อยืดธรรมดาๆ หญิงสาวก็มาทรวดตัวลงนั่งที่ปลายเตียง อีกครั้ง สงสัยเธอคงต้องโทร. กลับไปหากัตติกาแล้วละ อาจต้องเลี้ยงที่จะ เจอมารดาของเธอหน่อย แต่กัตติกาก็เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้เธอ ไม่กลายเป็นคนร่ำรอนไร้ญาติที่เชียงใหม่

‘เฮ้อ... สงสัยคงต้องยอมละทิ้งศักดิ์ศรีชั่วคราวแล้วโทร. กลับบ้าน ชะแล้ว’ หญิงสาวคร่ำครวญกับตนเอง

‘ทำเท่าที่งานแต่งตัวเองทั้งที่... ทำไม่สุดท้ายมันเหลวแบบนี้ว่า!’

‘ตื่นเช้าดีนี่’

เสียงทักของเจ้าของบ้านดังขึ้นทันทีที่เธอเหยียบย่างเท้าเข้าไปยัง ห้องนั่งเล่นของบ้าน กานต์กมลเลิกคิ้วขึ้นสูงแล้วเอ่ยทักอีกฝ่ายกลับ

“สวัสดิยามเช้าคะพ่อเลี้ยงคะ”

ตะวันละสายตากรอบหน้าหนังสือพิมพ์ยามเช้าในมือ เหลือบ มองใบหน้าเรียวของหญิงสาวที่ตรงมาทรวดกายลงนั่งตรงข้ามเขา คิ้วเข้ม เลิกขึ้นนิดๆ กับคำที่เธอใช้เรียกเขา

“เรียกผมว่าตะวันเฉยๆ ก็ได้” เขาเอ่ยแล้วหันเหความสนใจของตน กลับมายังหนังสือพิมพ์ในมือตามเดิม

กานต์กมลยกไหล่ เขาอยากให้อ่านอะไรก็ตามใจเขา เธอไม่คิดจะ ต่อต้านจึงตอบตกลงง่ายๆ “คะ”

แล้วบทสนทนาที่จบลงที่ตรงนั้น เมื่อเจ้าบ้านที่แสนดีไม่ได้สนใจเลย ว่าเธอกำลังนั่งตรงหน้าเขา ตะวันยังคงสนใจหนังสือพิมพ์ในมือพร้อมกับ จิบกาแฟยามเช้าไปด้วยอย่างสบายอารมณ์ หญิงสาวแอบเบ้าปากเมื่อ เจ้าบ้านต้อนรับเธอดีเหลือเกิน สุดท้ายไม่รู้จะทำอะไรจึงเอ้อมไปหยิบ หนังสือพิมพ์อีกฉบับที่วางบนโต๊ะกระจกตรงหน้าขึ้นมาเปิดอ่านแก้เซ็ง เธอ เปิดอ่านข่าวผ่านๆ ไปเรื่อยๆ จนมาสะดุดตาที่กรอบข่าวในหน้าสังคม ดวงตา โตะเบิกกว้างเมื่อเห็นคนในรูปที่แม้จะไม่ชัดแต่เธอก็จำได้ดี

...ก็นั่นมันรูปกัตติกาญาติของเธอนี่!

หญิงสาวกวาดตาอ่านคำบรรยายใต้ภาพนั้นอย่างรวดเร็ว

‘ขอแสดงความยินดีกับไฮโซหนุ่มหล่อดีกรีศัลยแพทย์หนุ่มมือดีอย่างคุณหมอ ‘เทวา วิริยะสกุล’ ด้วยนะคะที่ยอมสละสโสดเสียที่ ส่วนเจ้าสาวนั้นไม่ใช่ใครอื่นไกล เป็นหลานสาวคนสวยของเพื่อนสนิทคุณแม่ของฝ่ายชายนี่เอง แหม...งานนี้เรื่อล่มในหนองทองจะไปไหน ใช่ไหมคะคุณหมอเทวาฯ’

‘เฮ้ย!’

อ่านจบหญิงสาวถึงกับลดหนังสือพิมพ์ลงอย่างรวดเร็ว อยากจะหัวเราะแต่ก็หัวเราะไม่ออก นี่แทนที่แม่ของเธอจะล้มเลิกการแต่งงาน ทำไมไปๆ มาๆ กลายเป็นกตติกาแต่งงานแทนเสียนี้

‘แล้วนี่ยายโก๊ะจะยอมช่วยฉันหรือเนี่ย ร้อยเดียวเอาบาทเดียวเลยเข้า! ไก่มันไม่ช่วยฉันแน่ๆ’

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่โดยที่ไม่รู้เลยว่าพฤติกรรมของเธออยู่ในสายตาตาตะวันตกตลอด แต่เมื่อเห็นหญิงสาวเงยหน้าขึ้นตะวันก็ยกหนังสือพิมพ์ขึ้นมาปิดหน้าตนเองตามเดิม ทำเหมือนไม่สนใจแขกสาวที่ไม่ได้รับเชิญเช่นที่ผ่านมา ในขณะที่คนซึ่งกำลังตกอยู่ในภาวะกลุ่มอาการกานต์กมลก็ยังจมอยู่กับความคิดของตนเองต่อไป

‘นี่แสดงว่าฉันคงต้องเลื่อนเวลาที่จะโทร. ไปขอความช่วยเหลือจากยายโก๊ะสักอาทิตย์หนึ่ง ซีนโทร. ไปตอนนี้นายโก๊ะต้องตามมาแหกอกฉันถึงที่โฆษฐานที่ทำให้ต้องแต่งงานโดยไม่ทันได้ตั้งตัว แต่เพิ่งรู้ะนี่ว่าอิตาเจ้าบ่าวนั่นชื่อเทวา นึกว่าชื่อเทวินทร์เสียอีก สงสัยจะจำชื่อที่แม่บอกผิด แต่ช่างมันเถอะ! ไฉ่บ้านนั้นจะชื่ออะไรก็ช่าง ฉันหลุดพ้นจากที่ตรงนั้นมาแล้วนี่!’ หญิงสาวถอนหายใจเฮือกออกมาแล้วผุดลุกขึ้นทันที

“ฉันออกไปเดินเล่นนะคะ”

เธอบอกเจ้าของบ้านที่นั่งอยู่ตรงข้ามแล้วเดินออกไปทันที ทิ้งให้ตะวันมองตามแผ่นหลังของเธอ ชายหนุ่มเบนสายตาดกลับมามองหนังสือพิมพ์ที่

หญิงสาวเปิดหน้าขาวที่เพิ่งอ่านล่าสุดทิ้งไว้ เขาวางหนังสือพิมพ์ที่กำลังอ่านอยู่ลงแล้วหยิบฉบับที่หญิงสาวอ่านขึ้นมาแทน

“ข่าวสังคม”

ชายหนุ่มพิมพ์กำกับตนเองเบาๆ แล้วกวาดสายตามองไปทั่วหน้านั้น ‘ไม่เห็นมีข่าวอะไรให้น่ากลุ้มนี่ นั่นข่าวคุณหญิงคุณนายไปทำบุญ นั่นข่าวไฮโซทั้งหลายไปงานการกุศลเพื่อเด็กยากไร้ แล้วนี่ก็ข่าวไฮโซแต่งงาน’

“อ้าว!” เขาหลุดดูทานออกมาเมื่ออ่านข่าวแบบเต็มๆ “ข่าวไอ้เทวาแต่งงานนี่” เขาพิมพ์กำกับตนเองในขณะที่กวาดตาอ่านรายละเอียดของข่าว นั้น “แล้วยายคุณกานต์นี่ถอนหายใจเพราะอ่านข่าวไหนวะ”

หากยังไม่ทันได้หาคำตอบกับตนเอง เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่เป็นของใครไปไม่ได้นอกจากเพื่อนสนิทของเขาก็ตัดขึ้น แล้วไม่กี่นาทีต่อมาเจ้าของเสียงโครมครามนั้นก็มาหยุดตรงหน้าเขา

“สวัสดิ์ตอนเช้า” เทวินทร์ตบไหล่เพื่อนหนักๆ สองสามทีแล้วทรุดลงนั่งแทนที่กานต์กมลที่เพิ่งลุกออกไป

“อ่านข่าวอะไรนะ” เขาถามอย่างสงสัยเมื่อเห็นตะวันถือหนังสือพิมพ์ในมือ

“ข่าวแต่งงานของไอ้เทวา...”

“เฮ้ย! จันท์ที่แกบอกเมื่อวานนี่เรื่องจริงหรือ” เทวินทร์ร้องออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ เขานึกว่าที่อีกฝ่ายพูดเมื่อวานนั้นเป็นเรื่องโกหก

“เออ” ตะวันตอบในขณะที่เทวินทร์ดึงหนังสือพิมพ์ในมือเพื่อนมาทันที ภาพในข่าวแม้จะไม่ชัดนักหากเค้าหน้าของคนในข่าวที่เหมือนเขาเป๊ะๆ ก็ทำให้ชายหนุ่มดูออก ในภาพนอกจากเทวาที่อยู่ในชุดสูทสีขาวแล้วยังมีภาพเจ้าสาวตัวเล็กในชุดแต่งงานสีขาวยืนเคียงคู่กัน

‘ดูจากเค้าหน้าในหนังสือพิมพ์ ยายนี่ก็เป็นคนสวยนี่นา ไม่น่าปัญญาเนี่ยให้พ่อแม่จับคลุมถุงชนเลย!’ เทวินทร์สายตาระยะ ‘โชคดีแล้วกันนะไอ้ว้า’ เขาได้แต่อวยพรพี่ชายฝาแฝดของตนอยู่ในใจโดยไม่สนใจอ่านเนื้อความของข่าวสักนิด

“แล้วนี่แกจะเข้าไปตอนกี่โมง” เทวินทร์หันมาถามเพื่อน หมดความสนใจในข่าวที่เจ้าบ่าวแท้จริงควรจะเป็นเขา

“ตอนนี้” ตะวันตอบพลางลุกขึ้นยืน ทำให้เทวินทร์ลุกตาม

“งั้นขอยืมรถสักคันได้ไหม ฉันว่าจะพาคุณกานต์เข้าเมืองไปแจ้งความ และพาไปซื้อของ”

“ได้” กุญแจรถก็อยู่ที่เดิมนั้นแหละ อ้อ...ฉันสั่งป้าสร้อยจัดห้องใหม่ให้คุณกานต์แล้วนะ อยู่ตรงข้ามห้องยาเปรมนั่นแหละ” ตะวันเอ่ย

“ขอบใจ”

“ฉันไปก่อนนะ อ้อ...อย่าลืมไปตามคุณกานต์มากินข้าวล่ะ เธออยู่ข้างนอก เดี่ยวฉันจะต้องแวะไปที่รีสอร์ทก่อนเข้าไปด้วย ยาเปรมก็ไม่อยู่ ไม่มีคนดูแลรีสอร์ทเลย” ตะวันบ่นขณะก้าวตรงไปยังประตูบ้าน เทวินทร์เดินตามไปด้วยพร้อมส่ายหน้าแล้วยิ้มขัน

“มิน่า...แกเลยหน้าบูดเมื่อวาน เพราะน้องเปรมไม่อยู่นี่เอง”

ชายหนุ่มเอ่ยอย่างล้อเลียนเพื่อน ด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายนั้นคิดอย่างไรกับ ‘น้องเปรม’ ที่เอ่ยถึง

เปรมปรีดาเป็นเพียงเด็กที่คุณจันทร์ฉาย มารดาของตะวันขอมาเลี้ยงเท่านั้น โดยที่ทั้งตะวันและเปรมปรีดาไม่ได้มีสายเลือดใดๆ เกี่ยวพันกันเลย เพียงแต่อีกฝ่ายถูกเลี้ยงมาในสถานะน้องสาวเท่านั้น หากพี่ชายอย่างตะวันารู้ทุกอย่างอยู่เต็มอกและหลงรักน้องสาวนอกสายเลือดอยู่เต็มหัวใจกลับไม่ยอมขยับตัวทำอะไรหรือแสดงออกให้ฝ่ายหญิงรับรู้เลย ฝ่าเท้าตัวเป็นมดแดงแผ่พวงมะม่วงไปเรื่อยๆ มาเป็นสิบปี ระวังเถอะ! สักวันมะม่วงลูกงามจะมีมือดีมาสอยไปเสียก่อน แล้วจะรู้สิ!

“ไอ้!...”

ตะวันอยากจะด่าแต่ก็ด่าไม่ออก กระจกใจเกินกว่าจะยอมรับว่าที่เพื่อนพูดมาแทงใจดำทุกอย่าง จึงได้แต่กระแทกเท้าหนักๆ เดินหนีออกมาทิ้งไว้แต่เสียงหัวเราะหึๆ ในลำคออย่างขบขันของเทวินทร์ที่ตั้งไล่หลังออกมา

“ไอ้ตะวันเฮ้ย! ถ้าแกไม่ยอมพูดแล้วน้องเปรมเขาจะรู้หรือจะว่าแก

ชอบเขา!’

หลังจากที่ตะวันไปทำงานแล้วเทวินทร์ก็ออกไปนอกบ้านเพื่อตามหญิงสาวให้เข้ามารับประทานอาหารเช้าตามที่ตะวันบอก แต่กว่าเขาจะหาเธอเจอก็กินเวลาไปเกือบสิบนาที และพบว่าเจ้าหล่อนกลับไปนั่งก้มๆ เงยๆ ทำอะไรก็ไม่รู้ที่ซานครบเตียงหลังบ้าน

“ทำอะไรนะคุณ!”

เทวินทร์ร้องเสียงดังออกมา ทำเอาคนที่กำลังยื่นมือไปสัมผัสกลีบดอกสีม่วงสวยของกล้วยไม้ชักมือกลับแทบไม่ทัน หญิงสาวรีบหมุนตัวหันกลับไปมองต้นเสียงแล้วส่งยิ้มแหยๆ ให้

“ไม่มีอะไร!” เธอปฏิเสธเสียงสูงทันควัน “ฉันก็แค่อยากลองแตะกล้วยไม้ที่นี่เท่านั้นเอง เห็นสีมันสวยดี” หญิงสาวเอ่ยออกมาเร็วเมื่อเห็นหัวคิ้วของเทวินทร์ยังไม่คลายจากอาการขมวดเข้าหากัน แต่ที่เธอพูดออกมาก็เป็นความจริงนี่นา หลังจากที่เขาขอตัวจากตะวันออกมาเดินเล่น เธอก็เดินสำรวจรอบๆ บ้านหลังนี้จนมาหยุดสายตาอยู่ที่เจ้ากล้วยไม้สีสวยตรงซานครบเตียงหลังบ้านพวกนี้แหละ เห็นสีมันสวยจนเหมือนกับไม่ใช่ของจริงเลยอยากลองแตะดูบ้างก็แค่นั้นเอง เธอไม่ได้ทำอะไรเสียหายสักหน่อย

“คุณแตะลูกสาวของนายตะวันหรือยัง?”

“อะไรลูกสาว?...กล้วยไม้พวกนี้หรือ” หญิงสาวชี้ไปที่กล้วยไม้ที่เธอเกือบสัมผัสเมื่อครู่

เทวินทร์พยักหน้ารับ “ใช่ นั่นแหละลูกสาวนายตะวัน”

“ย่าง!” เจ้าหล่อนปฏิเสธเสียงสูงอีกครั้ง ไม่บอกหรือว่าต้นที่ขึ้นนี้ยังแต่ข้างๆ กันนี้จับไปแล้ว “ยังไม่ทันได้หายใจรดด้วยซ้ำคุณก็มาเรียกก่อนนี้แหละ ว่าแต่เรียกฉันนี้มีอะไร หรือว่าวันนี้คุณจะ...”

เธอรีบเอ่ยรัวออกมาเป็นชุดด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะจับได้ว่าเธอแอบแตะลูกสาวของเพื่อนเขาไปแล้ว ก็ไม่รู้เนี่ยว่าเจ้าของเขาหวง

“พอๆ หยุดพูดได้แล้ว” เทวินทร์ยกมือขึ้นเบรคหญิงสาวทันที “ผม

แค่จะมาตามคุณไปกินข้าว แล้วก็ว่าจะพาเข้าเมืองไปแจ้งความซะหน่อย”

“แจ้งความ? แจ้งทำไม” หญิงสาวถามกลับอย่างงุนงง

“อ้าว...ก็พวกบัตรประชาชน บัตรเครดิต บัตรเอทีเอ็ม กับอีกสารพัดบัตรที่หายไปกับกระเป๋านั้นไง” เทวินทร์เอ่ยขึ้นด้วยความงุนงงไม่แพ้กัน แต่เมื่อเห็นใบหน้าเอ่อๆ ของอีกฝ่ายแล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “อย่างน้อยก็ต้องแจ้งนั่นแหละ”

“อ้าวเหออ? ฉันทก็ลืม แต่ฉันว่าคงไม่ต้องแจ้งก็ได้มั้ง” คนดวงซวยเกาหัวแกรกๆ ก็เธอไม่รู้สินี

“ไม่ได้ ถ้าไม่แจ้งคุณก็ทำบัตรประชาชนใหม่ไม่ได้ แล้วอีกอย่าง...”

“พอๆ ไม่ต้องพูดต่อแล้ว” หญิงสาวยกมือขึ้นห้ามทันทีก่อนที่จะจะร้ายออกมายาวกว่านี้ “ฉันจะบอกคุณว่าไอ้สารพัดบัตรที่คุณรำยมาฉันไม่ได้พกมาด้วยเลยนอกจากบัตรประชาชน อันนั้นค่อยไปมั้งๆ แต่งเรื่องกับตำรวจทีหลังได้ไหม วันนี้ฉันขี้เกียจไป”

หญิงสาวรีบยกข้ออ้างเพื่อจะไม่ไปโรงพักตอนนี้ เนื่องจากเพิ่งฉุกคิดได้ว่าถ้าเธอไปแจ้งความเรื่องมันก็น่าจะถึงที่บ้านเพราะอย่างน้อยเธอก็ต้องติดต่อกลับบ้าน ซึ่งเธอไม่อยากทำเลย เพราะเดี๋ยวแม่จะรู้ว่าเธอหนีมาอยู่กับเปรมปรีดาที่นี่แล้วจะตามมาลากเธอกลับกรุงเทพฯ

“แต่ว่า...”

“นะ ถือว่าฉันขอร้องแล้วกัน”

“เฮ้อ! ก็ได้ๆ จั้ไปกินข้าวกันได้แล้ว” ในที่สุดเทวินทร์ก็ร้องออกมาด้วยความใจอ่อนเมื่อเห็นสายตาที่เปล่งประกายอ่อนหวานเหลือเกินคุณนั้น

“กินเสร็จแล้วผมจะพาคุณออกไปข้างนอก สนใจรีเปล่า หรืออยากจะอยู่ที่บ้านเฉยๆ วันนี้”

“สน! ไปๆ”

กานต์กมลรีบบรับคำอย่างลึงโลดแล้วเดินนำอีกฝ่ายเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้เทวินทร์ส่ายหัวกับตัวเอง คิดๆ ไปการอยู่กับหญิงสาวนี้ก็เหมือนกับมีน้องสาวตัวป่วนเข้ามาในชีวิต ซึ่งเขาไม่เคยมีน้องสาวมาก่อน

และมันก็รู้สึกดีเหมือนกัน

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จซึ่งตอนนี้ก็เป็นเวลาเก้าโมงกว่าเข้าไปแล้วที่ทั้งคู่จะเคลื่อนพลออกจากบ้านของตะวัน เทวรินทร์ขับรถของเจ้าของบ้านพากันตักมลมาที่รีสอร์ทแสงตะวันก่อน ด้วยหลังจากที่ไปตามหญิงสาวมากินข้าวด้วยกันได้สักพัก ตะวันก็โทร. มาบอกให้แวะไปหาเขาก่อน

“คุณรอผมอยู่ที่นี้ก่อนนะ เดี่ยวผมขอแวะเข้าไปหาไอ้ตะวันแป๊บหนึ่ง”

เทวรินทร์หันมาบอกหญิงสาวหลังจากที่ทั้งคู่ลงจากรถเรียบร้อยแล้ว กานต์กมลหันไปมองบรรยากาศรอบๆ ของรีสอร์ทแสงตะวันแล้วสูดดมหายใจเข้าปอดลึกๆ ด้วยความสดชื่น

“ได้”

หญิงสาวตอบรับ เทวรินทร์จึงเดินตรงไปยังอาคารเบื้องหน้าที่เป็นออฟฟิศของรีสอร์ทแสงตะวัน ในขณะที่กานต์กมลนั้นเดินตรงไปยังดอกลูกพลับพลึงที่ขึ้นเป็นพุ่มสวยอยู่บริเวณนั้น แล้วก็ลงมาดูด้วยความชื่นชม แฮ่...รีสอร์ทที่นี่สวยจริงๆ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเธอดวงซวยถึงแตกเสียก่อน เธอจะตระเวนเที่ยวในจังหวัดนี้ให้ทั่วไปเลย เสียายที่แม่ของเธอไม่เคยยอมให้เธอมาไกลถึงเชียงใหม่เลยสักครั้ง ต่อให้มากับเพื่อนหรือออกค่ายตอนเรียนก็ตาม ไม่รู้จะห้ามไปถึงไหนสิน่า

คิดแล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ อดคิดถึงข่าวที่เพิ่งอ่านเมื่อเช้าไม่ได้ แม่ล่ะแม่ แทนที่จะยกเลิกงานแต่งงานบ้างนี่ไปเลย...คิดยังไปถึงให้กัตติกา มาแต่งงานแทนเธอ ป่านนี้ญาติของเธอคงอาละวาดบ้านแตกไปแล้วแน่ๆ เลย

เมื่อผลจากพุ่มลูกพลับพลึง กานต์กมลก็พบว่าตัวเองเดินห่างออกมาจากบริเวณออฟฟิศพอสมควร หญิงสาวจึงเดินกลับไปยืนรอแถวๆ ออฟฟิศมองโน่นนี่ไปเรื่อยจนตะวันและเทวรินทร์ออกมา

“ไปกันเถอะคุณกานต์” เทวินทร์ที่ยืนอยู่เบื้องหลังเธอเอ่ยขึ้น กานต์ก้มลงหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับเขาทันที “แต่ว่าวันนี้เราคงไม่ได้ไปกันแค่สองคนแล้วละ พอดีไอ้ตะวันอยากจะแวะเข้าเมืองไปด้วยพอดี” จบคำพูดของเทวินทร์ ตะวันที่เดินออกมาพร้อมกันก็เอ่ยขึ้น

“พูดมานาน่าไอ้วิน”

“ฮ่าๆ แต่ก็ตั้งใจดำใจใหม่ล่ะ” เทวินทร์หัวเราะพลางทำหน้าล้อเลียนเพื่อน “ก็น้องเปรมเขากำลังจะมาถึงแล้วนี่ หัวใจมันเลยอยู่ไม่ติดที่”

“ถ้าแกไม่หยุดพูดเดี๋ยวนี้ฉันจะเตะแกออกจากบ้านฉัน แล้วให้แกชมซานกลับไปหาเจ้าสาวของแกเดี๋ยวนี้เลยไอ้เทวินทร์!”

ตะวันสวนกลับด้วยความโมโหระคนเขิน ทั้งให้คนนอกอย่างกานต์กมลได้แต่ส่ายหัวกับท่าทางราวกับเด็กๆ ของผู้ชายสองคนนี่ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วนะที่ทั้งคู่เถียงกันด้วยเรื่องอะไรก็ไม่รู้ต่อหน้าเธอ และดูท่าทางจะไม่ยอมเลิกง่ายๆ จนหญิงสาวต้องเอ่ยขึ้นอย่างตัดความรำคาญ เพราะไม่เช่นนั้นสองเพื่อนสนิทคงจะตั้งป้อมปักหลักทะเลาะกันตรงนี้นี่แหละ!

“เลิกเถียงกันได้แล้วพวกคุณนะ! จะไปไหนก็รีบไปซะที มัวแต่เถียงกันอยู่ได้...น่ารำคาญ!”



5

หลังจากที่ออกมาจากรีสอร์ทแสงตะวัน เสียงเข้าหทัยของ เทวินทร์กับเสียงคำทอของตะวันก็ดังแข็งแรงแทบจะตลอดเวลา ทำเอากันต์-กมลแทบอยากจะวิ่งลงจากรถแล้วกลับไปเอาไม้มาให้ทั้งสองแท่งๆ กันให้ ตายไปข้างหนึ่ง จะได้ไม่ต้องมาทะเลาะกันให้เป็นมลพิษทางเสียงกับคนอื่น นี่ถ้าไม่บอกว่าเป็นเพื่อนสนิทกันนะ เธอจะคิดว่าพวกเขาเป็นศัตรูที่ตาม จองล้างตามจองผลาญกันมาตั้งแต่ชาติที่แล้วด้วยซ้ำ จนเมื่อมาถึงสนามบิน แล้วนั่นแหละทั้งคู่จึงเลิกทะเลาะกัน

“หยุดเดินไปเดินมาได้แล้วไอ้ตะวัน เดี่ยวน้องเปรมก็ออกมาว่า นี่ ขนาดเขาไปทำธุระไม่กี่วันแกยังทำท่าเหมือนเขาจากไปเป็นปี แล้วอย่างนี้ ยังมาทำปากแข็งอยู่ได้ ถ้าวันไหนมีคนมาฉกน้องเปรมไปแกไม่ขาดใจตาย เลยเหวอ”

เทวินทร์พูดขึ้นอย่างทนไม่ไหวกับอาการของตะวัน ที่ตอนเปรมปรีดา อยู่ละเพื่อนของเขาก็ทำเก๊กนักร้องเก๊กหนา แต่พอเธอไม่อยู่ก็ทำเป็นห่วงสารพัด ตอนแรกเขาก็ไม่รู้หรือรู้ว่าเพื่อนของเขาแอบชอบน้องสาวตัวเอง จนเมื่อ

ตอนที่เปรมปรีดาไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ แล้วมีไอ้หนุ่มมาจีบนั่นแหละ ความรักที่จุกอกจนแทบระเบิดของตะวันเลยมาระเบิดโผล่เจอกับเขานี้แหละ

“หุบปากน่า...” ตะวันเอ่ยขึ้นขณะจ้องมองผู้คนที่เดินออกมาไม่คลาดสายตา

ฝ่ายกานต์กมลได้แต่มองทั้งคู่เถียงกันและสงสัยในคำพูดแปลกๆ กับบทสนทนาประหลาดๆ ของพวกเขา แต่เธอก็ปิดความสนใจนั้นทิ้งไป เพราะคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องของเธอดีเสียหน่อย แล้วอีกอย่างคนที่ชื่อ ‘เปรม’ ที่ทั้งคู่เอ่ยถึงก็คงไม่ใช่เปรมปรีดาเพื่อนของเธอหรอก... เพราะเธอไม่เชื่อว่าโลกมันจะกลมขนาดนั้น

ทั้งสามรอกคนสำคัญของตะวันพักใหญ่ จนในที่สุดก็ดูเหมือนคนที่สองหนุ่มจะออกมาแล้ว เพราะสังเกตได้จากตะวันที่เดินลืวไปยังหญิงสาวที่กานต์กมลแทบจะไม่เห็นอีกฝ่ายเลย ด้วยถูกตะวันบังจนแทบจะมืด

“เปรม!” ตะวันที่ก้าวตรงไปหาผู้มาใหม่เอ่ยเรียกหญิงสาวด้วยเสียงก้อง

“พี่ตะวัน” ‘ยายเปรม’ ของตะวันเอ่ยทักพี่ชายด้วยน้ำเสียงดีใจ ก่อนจะหันไปเห็นเพื่อนสนิทของตะวันที่กำลังยืนเคียงข้าง หญิงสาวจึงเอ่ยทักเขา “พี่เทวินทร์ สวัสดีค่ะ”

เปรมปรีดายกมือไหว้ทั้งคู่แล้วส่งยิ้มกว้าง

กานต์กมลรู้สึกคุ้นหูกับเสียงหวานใสนั้น หญิงสาวจึงก้าวไปยืนเคียงข้างเทวินทร์ แล้วดวงตาของเธอก็เบิกกว้าง...ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าไอ้ทฤษฎีโลกกลมนี้มันจะเป็นจริง!

“เปรม!”

หญิงสาวเรียกเจ้าของเสียงหวานใสนั้นด้วยน้ำเสียงตกใจ ซึ่งอีกฝ่ายก็มีอาการไม่ต่างกัน เพราะเปรมปรีดาหันขวับมาทางเธออย่างรวดเร็วแล้วเรียกชื่อเธอเสียงดังลั่น

“ยายกานต์!”

เปรมปรีดาปรีเข้าไปหากานต์กมลที่ก้าวเข้าไปหาเธอด้วยเช่นกัน หญิงสาวทั้งสองมองหน้ากันแล้วหัวเราะก่อนจะสวมกอดกันด้วยความคิดถึง ทั้งให้สองหนุ่มที่ยืนอยู่ ณ ที่ตรงนั้นมองตากันด้วยความงุนงง ด้วยไม่คิดว่า ผู้หญิงสองคนนี้จะรู้จักกันมาก่อน เทวินทรยักไหล่เป็นเชิงบอกว่าไม่รู้เหมือนกัน เมื่อเห็นสายตาของตะวันที่ยังมองตรงมายังเขาเป็นเชิงถามว่าสองคนนี้ รู้จักกันหรือ?

“เฮ้ย! ทำไมแกมาอยู่ที่นี่ได้วะ คิดถึงแกเป็นบ้าเลย”

เปรมปรีดาเอ่ยขณะคลายอ้อมแขนที่กอดรัดร่างของเพื่อนสนิทออก ไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะมาเจอกานต์กมลที่นี่ เพราะเป็นที่รู้จักในสมัยเรียน ว่ากานต์กมลนั้นแม่หวงมาก...ไม่ยอมปล่อยให้ห่างสายตาโดยเด็ดขาด

“พอดีฉันมีเรื่องนิดหน่อยนะ” คนแม่หวงตอบกลับ

“ถึงว่า...นี่ฉันไปทำธุระที่กรุงเทพฯ มา พอไปหาแกที่บ้านแม่แก ก็บอกว่าแกไม่อยู่ไม่รู้ไปไหน แล้วนี่ไปไหนมาจึงได้มาอยู่ที่นี่กับพี่ตะวันพี่วิน ได้ลี้ภัยกานต์” เปรมปรีดาเอ่ยถามเมื่อคิดขึ้นได้

“เรื่องมันยาว...เดี๋ยวฉันเล่าให้ฟังทีหลัง” กานต์กมลไม่ตอบหากผลัด เอาไว้ก่อน เธอไม่อยากจะตอบคำถามเพื่อนตอนนี้ เพราะไม่อยากจะให้คนอื่น อย่างตะวันและเทวินทรต้องมารู้กับเรื่องพวกนี้ ซึ่งเปรมปรีดาก็พยักหน้า รับแต่โดยดี

สองสาวมัวแต่คุยกันเพลินจนตะวันก็แอบหน้าบึ้งเพราะเปรมปรีดา ไม่สนใจเขาเลย เอ่ยเตือนขึ้นเป็นเชิงหยอกเข้าว่า

“สาวๆ ครับ ไปกันได้แล้ว มาส่งเสียงดังอยู่ตรงนี้นานๆ เดี่ยวเจ้าหน้าที่ เขารำคาญจะสั่งให้ยามจับโยนออกไปข้างนอกก่อนหรือ”

“แหม...พี่ตะวันก็พูดเกินไป เปรมไม่ได้เสียงดังขนาดนั้นสักหน่อย” เปรมปรีดาค้อนพี่ชายที่พูดเกินจริง

“จ้า...ไม่ดังเลย” ตะวันเอ่ยประซัด “ไป...ไปกันได้แล้ว นี่คุณกานต์ ก็ต้องไปซื้อของต่อด้วยไม่ใช่หรือครับ” เขาหันไปถามกานต์กมล เมื่อเห็น หญิงสาวพยักหน้ารับก็เบนสายตามามองเปรมปรีดาที่เดินเคียงข้างเขา

“เปรมไหวรีเปล่า หรือจะให้พี่พากลับบ้านก่อน”

“เดินทางแค่นี้ไม่เห็นเหนื่อยเลยคะ ไปด้วยกันนี่แหละ”

“แต่พี่ว่าเปรมกลับที่พักผ่อนก่อนดีกว่าไหม เดินทางมาอย่างไรก็น่าจะเหนื่อย” ตะวันทำท่าเป็นห่วงหญิงสาว จนเพื่อนสนิทที่อุตสาหะอยู่เคียงบ่าเคียงปกสงบปากสงบคำมองภาพพี่ชายแสนดีอดไม่ไหวต้องแหงนออกมา

“น้อยๆ หนอยไวย! ไล่ตะวัน น้องเปรมไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้นซะหนอย แล้วก็นั่งเครื่องบินมานะไม่ใช่นั่งรถทัวร์รถไฟที่จะใช้เวลาเป็นวันมันไม่เห็นเหนื่อยเวอร์อย่างที่แกว่าหรอก”

ดูเหมือนเปรมปรีดาจะเห็นด้วยกับคำพูดของเพื่อนพี่ชาย หญิงสาวหันมาพยักพยกับเขาพลางพูดว่า

“อย่างที่พี่วินพูดนั่นแหละคะพี่ตะวัน เปรมไม่ได้รู้สึกเหนื่อยเลยสักนิด แล้วนี่จะไปซื้อของกันต่อไอ้ใหม่คะ” หญิงสาวหันไปถามพี่ชายแต่ก็ไม่รอคำตอบ เพราะเจ้าตัวหันไปถามเพื่อนสาวต่อทันที “แล้วจะไปที่ไหนกัน”

“ยังไม่ได้ตัดสินใจ” กานต์กมลตอบ

“งั้นฉันไปกับแกด้วยนี่แหละ” พูดกับเพื่อนเสร็จหญิงสาวก็หันไปทางขวามือของตนเองที่ตะวันกำลังเดินเคียงข้างเธออยู่ “ไปกันให้หมดเลย ออกมาครั้งเดียวไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมาหลายรอบนะคะพี่ตะวัน” หญิงสาวเอ่ย ตะวันจึงได้แต่ยอมรับในสิ่งที่เปรมปรีดาพูดไปโดยปริยาย

สุดท้ายทุกคนก็ตัดสินใจไปยังห้างที่อยู่ไม่ไกลจากสนามบินมากนัก แล้วพอมาถึงที่หมาย สองสาวก็ขอตัวแยกย้ายกันไปซื้อของ ซึ่งสองหนุ่มก็พยักหน้ารับแต่โดยดี ด้วยพวกเขาไม่สันทัดนักในการตามบรรดาสาวๆ ไปซื้อของใช้ โดยเฉพาะของใช้ส่วนตัวแบบนี้

ก่อนแยกจากกันเทวินทร์ทำท่าจะควักเงินสดให้กานต์กมล แต่เปรมปรีดากลับโบกมือห้ามแล้วบอกว่าตนเองจะจัดการเอง ซึ่งกานต์กมลก็เห็นด้วย เพราะเธอไม่อยากเป็นหนี้เทวินทร์มากไปกว่านี้ สุดท้ายทั้งคู่จึง

ตกลงนัดสองหนุ่มไว้ที่ร้านอาหารบนชั้นสามของห้างในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า หลังจากอยู่กันตามลำพังสองคน เปรมปรีดาก็หันมาถามเพื่อนถึงสาเหตุที่มาอยู่ที่เชียงใหม่ในทันที แล้วคำตอบที่ได้รับก็ทำเอาหญิงสาวถึงกับร้องอุทานออกมาดังลั่นแผนกชุดชั้นในสตรี

“หา!” เปรมปรีดาอุทานแล้วพูดเสียงดังลั่น “แกหนึ่งงานแต่งงานตัวเองมาหรือเนี่ย!”

“เฮลสิ! แล้วนี่แกจะตะโกนเสียงดังทำไมอะ กลัวชาวบ้านเขาจะไม่รู้เรื่องด้วยรีไร” กานต์กมลกลอกตาไปมาด้วยความเซ็ง ว่าแล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ถ้าเปรมปรีดาได้ฟังเหตุผลที่เธอมาปรากฏตัวอยู่ที่นี้

“บ้า!” เปรมปรีดาค้อนขยับแล้วเอ่ยตอบ “มิน่า...ตอนเย็นเมื่อวานฉันแวะไปที่บ้านแกแล้วคนรับใช้บอกว่าแกไม่อยู่ นี่ฉันไม่รู้มาก่อนเลยนะว่าแกแต่งงานเมื่อวานนี้” เปรมปรีดาถึงบางอ้อ เมื่อวานเธอไปหากานต์กมลที่บ้าน คนที่บ้านของเพื่อนสาวก็บอกว่าไม่อยู่ ตอนแรกเธอก็คิดว่าอีกฝ่ายมีธุระ แต่ใครจะไปคิดว่าเพื่อนจะหนึ่งงานแต่งงานมาหาเธอถึงที่นี้

“นั่นแหละ...ฉันก็เลยมาหาแก” กานต์กมลพูด ในขณะที่มือก็คว้าเอาชุดชั้นในสีหวานขึ้นมามองดูแล้วแขวนไว้ที่เดิม

“แล้วนี่แกไปไหนมาไปถึงมาอยู่กับพี่ตะวันและพี่วินได้ละ” เปรมปรีดาถามด้วยความอยากรู้พลางเดินตามเพื่อนที่เดินร่อนไปทั่วแผนกแต่กลับยังไม่ได้ของอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักที...จู่ๆ เพื่อนสาวก็ดอดไปรู้จักกับพี่ชายของเธอและเพื่อนของพี่ชายตั้งแต่เมื่อไร ถึงกานต์กมลจะได้ยินชื่อพี่ตะวันจากเธอมานานหลายปี แต่เธอก็ไม่เคยเอารูปของพี่ตะวันมาให้เพื่อนดูสักครั้งแล้วยิ่งกับพี่วินที่ถึงแม้เธอจะสนิทกับเพื่อนของพี่ชายคนนี้พอสมควร แต่เธอไม่เคยเล่าให้เพื่อนฟังด้วยซ้ำ มันเลยเป็นเรื่องที่แปลกมากที่สองคนนี้จะมารู้จักกันได้

“อย่างที่บอกว่าเรื่องมันยาว ก็เมื่อวานที่มาถึงที่นี้ฉันถูกกระซอกกระเป่า แล้วพอดีนายเทวินทร์เนี่ยมาช่วย จบ!” กานต์กมลตอบอย่างรวบรัด หญิงสาวไม่อยากจะรายละเอียดให้เพื่อนฟังสักเท่าไร มันน่าจะ

เกินกว่าจะเล่าให้ใครฟังได้ว่าครั้งแรกที่เธอเจอกับเทวินทร์นั้นเป็นอย่างไร หากเปรมปรีดาقلبซัดขึ้นมาเมื่อรู้สึกได้ว่ามันไม่น่าจะจบแบบที่กานต์กมลเล่า

“เฮ้...ฉันว่ามันยังไม่จบนะยายกานต์ ทำไมแกไม่ติดต่อฉัน?”

หญิงสาวหันขวับกลับไปมองหน้าเพื่อน กานต์กมลเลิกคิ้วด้วยท่าที่ยียวน

“เอาจริงๆ เลยนะ...ฉันจำเบอร์โทร. แกไม่ได้ มือถือก็ทิ้งไว้ที่กรุงเทพฯ แล้วที่อยู่ของแกตลอดจนสมบัติทุกอย่างของฉันก็อยู่ในกระเป๋าที่โจรมันกระชากไป”

“อะไรจะชวยขนาดนั้น...ยายกานต์” เปรมปรีดาวิ่งออกมาราวกับจะเห็นใจในชะตากรรมของเพื่อน หากแต่น้ำเสียงกลับเจือความขบขัน “ฉันว่าดวงแกคงตกเหมือนที่หมอดูแม่แกบอกมานั้นละมั้ง แหม...ถ้าแกแต่งงานไปกับเนื้อคู่สะเดาะเคราะห์ของแกนะ ปานนี้แกก็ต้องมาดวงชวยโดนกระชากกระเป๋าจนเกือบเป็นคนจรจัดถึงเชียงใหม่หรือก”

“พูดมากจริงๆ แล้วแกดีกว่าฉันนี่งะ...หลงรักพี่ชายตัวเอง!”

เปรมปรีดาหน้าแดงก่ำกับคำพูดของกานต์กมล

“ฉันกับพี่ตะวันไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ เสียหน่อย” เธอพูดอุบอิบ แต่ดูเหมือนกานต์กมลจะรอเวลานี้มานาน หญิงสาวเลยใสไม่ยั้งราวกับว่าเก็บกตกับการกระทำของคนที่กำลังพูดถึง

“เหอะ...สายตาแกมีปัญหามาก...ยายเปรม ตอนแรกฉันก็นึกว่าพี่ตะวันพี่แกเฝ้าบูชามาตั้งแต่เด็กจะเป็นเหมือนเทพบุตรในทุกด้าน แต่นอกจากหน้าตาแล้วฉันไม่เห็นว่าจะมีอะไรดีสักอย่าง แกไม่รู้หรือกว่าอิตาพี่ตะวันของแกเกือบทำให้ฉันได้ไปนอนข้างถนนด้วย” หญิงสาวจบคำพูดด้วยอาการค้อนลมค้อนแล้ง เมื่อคิดถึงท่าทีของพี่ชายที่แสนดีแสนเพอร์เฟกต์ของเพื่อนที่ทำท้าวกับจะไล่เธอให้ไปอยู่ที่อื่นเมื่อคืนนี้

“เออ พูดเรื่องนี้แล้วฉันถึงๆ เหมือนกันว่าเมื่อคืนแกนอนที่บ้านไร่หรือที่รีสอร์ท” เปรมปรีดาทำท่าเหมือนไม่ได้ยินในสิ่งที่กานต์กมลพูด แต่

กลับเอ่ยถามในสิ่งที่สงสัยแทน ทำเอากานต์กมลหันมาค้อนควักใส่เพื่อนตัวเอง

“ก็ต้องที่บ้านไรลี...แต่ก็เกือบโดนไล่ไปอยู่ที่รีสอร์ทเหมือนกัน ถ้าไม่ได้นายเทวินทร์ขอให้นะ”

“หือ...เป็นไปได้ยังไง”

เปรมปรีดาร์องครางออกมาอย่างไม่อยากจะเชื่อ...ใช่! มันเหลือเชื่อมากที่กานต์กมลได้ค้างที่บ้านไร่ ปกติที่ตะวันหวงบ้านหลังนั้นมากถึงมากที่สุด ถ้าไม่ใช่คนที่เขาเห็นว่าเป็นคนในครอบครัวแทบจะไม่ได้เหยียบบ้านหลังนั้นด้วยซ้ำ เพื่อนคนเดียวที่เธอเห็นที่ตะวันยอมให้ค้างที่บ้านก็คือพี่เทวินทร์...แต่กรณีกานต์กมลนี่มันแปลกมากเลยจริงๆ

“มันแปลกตรงไหนกันนะ บ้านแกเป็นสถานที่หวงห้ามเธอ”

“เฮอสิ! บ้านหลังนั้นนอกจากฉัน พี่ตะวัน และเพื่อนสนิทอย่างพี่วิน พี่ตะวันไม่อนุญาตให้คนอื่นอยู่ที่บ้านหลังนั้นเลย เขาหวงบ้านมาก ถ้ามีแขกมาส่วนมากเขาจะให้ไปพักที่รีสอร์ทหมด แล้วนี่แกไปทำอิท่าไหนละ พี่ตะวันถึงยอมให้อยู่”

“ฉันไม่ได้ทำ...คนที่ทำก็ไอ้พี่วินของแกนั่นแหละ”

“จริงหรือ แล้วพี่วินทำยังไงถึงเปลี่ยนใจพี่ตะวันได้”

เปรมปรีดาถามด้วยความสงสัย...ไม่อยากจะเชื่อว่าเทวินทร์จะสามารถทำให้พี่ของเธอยอมให้กานต์กมลค้างที่บ้านได้ มันมหัศจรรย์มากๆ หรือว่าพี่ชายของเธอจะไม่สบายนะ? เปรมปรีดาคิด แต่กานต์กมลกลับตอบออกมาด้วยไม่เข้าใจว่ามันจะสำคัญตรงไหน

“ก็พี่ตะวันกับนายเทวินทร์ทะเลาะกันเรื่องนี้แหละ แล้วจู่ๆ พี่ของแกก็พูดขึ้นมาว่า คนที่นายเทวินทร์พามาแล้วมีสิทธิ์อยู่บ้านของเขาได้มีแต่แฟนของนายเทวินทร์เท่านั้น แล้วอิตาเทวินทร์ก็เกิดบ้าเลือดอะไรไม่รู้หันมาถามฉันว่าจะเป็นแฟนเขาหรือไม่เป็น ตอนนั้นฉันจมนมูมไม่มีที่ไป ถ้าไม่เกาะนายเทวินทร์ไว้ฉันคงตายแน่ๆ เลยตัดสินใจตอบไปว่า...”

“เป็น!” เปรมปรีดาพูดแทรกอย่างตื่นเต้น “นี่พี่วินลงทุนถึงขนาดนี้

เลยเหรอเนี่ย!

“เออ ตอบแบบนั้นแหละ แล้วหลังจากนั้นฉันก็ได้อยู่ที่บ้านหลังนั้น”

“ตาย!” เปรมปรีดากรีดร้องด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นแล้วเขย่าแขนเพื่อนจนกานต์กมลรู้สึกขนลุก “แกโชคดีมากายกานต์ที่ได้ชื่อว่าเป็นแฟนของผู้ชายที่ห่วงความโสดมากที่สุด แหม...ไม่คิดว่าคนสองคนที่เหมือนกันจะมาเจอกันได้ แกก็เป็นพวกห่วงความโสด พี่วีนก็เป็นพวกห่วงความโสด แหม...คิดแล้วโรแมนติคชะมัด คนห่วงความโสดสองคนมาเจอกัน” เปรมปรีดาพูดจบแล้วก็ทำท่าราวกับกำลังเพื่อฝันจนหนึ่งในคนห่วงความโสดอดไม่ไหวเลยผลึกศรัทธาเพื่อนเพื่อเรียกสติด้วยความหมั่นไส้

“อย่ามาเพ้อยายเปรม ฉันเลือกเสื้อผ้าได้แล้ว เอาเงินมาয়ืมก่อนแล้วกัน เดี่ยวฉันค่อยให้ยายไก่อส่งเงินมาให้ คงต้องโอนผ่านบัญชีแกแล้วแหละ เพราะว่าฉันไม่ได้พกบัตรอะไรติดตัวมาเลยนอกจากบัตรประชาชน แต่ก็หายไปแล้ว”

“ได้...ไม่มีปัญหา แกอยู่กับฉันไปก่อนก็ได้ แล้วจะเอาอย่างไรต่อไปละ แม่แกปานนี้ไม่โกรธหัวฟัดหัวเหวียงเลยเหรอ” เปรมปรีดาเอ่ยถามขณะเปิดกระเป๋าสตางค์หยิบบัตรเครดิตออกมาวางไว้ตรงหน้าเคาน์เตอร์ชำระสินค้า แต่ปากก็คุยกับกานต์กมลไปด้วย

“ไอ้โกรธฉันว่าโกรธแน่ๆ อาจจะมีรวมถึงยายไก่อก็ได้ พูดแล้วก็ส่งสารฉันไม่คิดเลยว่าแม่จะแก้ปัญหาด้วยวิธีนั้น อ่านข่าวเมื่อเช้าแล้วปลง”

เปรมปรีดาขมวดคิ้วอย่างสงสัย “ข่าวอะไรของแกกัน”

“ลืมเล่าไปเลย” กานต์กมลนึกขึ้นได้ “แม่ฉันจับยายไก่อแต่งงานแทนฉันแล้ว”

“หา! แล้วไก่อ็ยอมเนี่ยนะ” คนฟังอุทานด้วยความตกใจ ซึ่งกานต์กมลก็ตอบไปอย่างที่เรียกว่ากำปั้นทุบดิน

“ถ้าไม่ยอมมันคงไม่เป็นข่าวหรอก”

“กรรมของไก่อ! สงสัยว่าอีกนานเลยกว่าแกจะกลับไปเหยียบที่บ้านได้ ไม่แม่แกก็ไก่อั้นแหละที่จะฆ่าแก ฉันอยู่กับฉันไปพลางๆ ก่อนแล้วกัน”

เปรมปรีดาอยากจะทำชะตากรรมของเพื่อนแต่ก็ไม่กล้า กลัวเจ้าหล่อนจะ
ว้ากเข้าไป

“ก็ตั้งใจอย่างนั้นแต่แรกอยู่แล้ว แต่ถ้าฉันต้องอยู่ที่นี่นานๆ ขนาดนี้
ที่ตะวันของแกจะยอมให้ฉันอยู่ด้วยหรือวะ อีกอย่างถ้าเกิดถูกไล่ให้ไปอยู่ที่
รีสอร์ทฉันไม่มีตังค์จ่ายนะโว้ย...อย่างที่ว่าตอนนี้ฉันนี่นะ” กานต์กมล
แบมือออกประกอบคำพูด

“เฮ้ย ไม่ต้องห่วง อยู่ที่ไรนั่นแหละ เรื่องที่ตะวันฉันจัดการเอง แกรม
เรื่องรายได้ไม่ต้องห่วง” หญิงสาวโบกมือหย็อยๆ เมื่อคิดถึงสถานะการเงิน
ของเพื่อน อะไรมันจะบังเอิญขนาดนี้ก็ไม่รู้

“เนี่ย ตอนแรกฉันก็จะรับสมัครผู้ช่วยเพิ่มสักคน แต่แกมาก็ดี
มาทำงานกับฉันแล้วกัน”

“เจ๋ง!” กานต์กมลร้องออกมาพลางยิ้มกว้าง...เปรมปรีดาเหมือน
นางฟ้ามาโปรดเธอจริงๆ “ตกลงเอาตามนั้น ตอนแรกว่าจะถามแกเรื่องนี้อยู่
พอดี นึกว่าต้องใช้เส้นนายเทวินทร์หางานซะแล้ว”

“แหม...ไหนปากบอกไม่ถูกชะตากับพี่วิน นี่อะอะอะไรก็นาย
เทวินทร์ฯ สงสัยไม่ถูกแต่ปากชะละมั้ง...” หญิงสาวเอ่ยล้อพลางชี้หน้า
กานต์กมล เพื่อนสาวจึงรีบปิดนิ้วเรียวของเธอออกจากหน้าทันควัน

“หุบปากแล้วเดินไปได้แล้วยายเปรม ปานนี้ที่ตะวันของแกอาจ
จะหิวจนขบหัวแกกับฉันทันทีที่เราไปถึงร้านอาหารแล้วก็ได้”

ในขณะที่เดียวกัน ทางด้านสองหนุ่มหลังจากแยกกับสองสาว
แล้วก็รู้ว่าจะไปไหนดี สองชั่วโมงสำหรับคนที่ไปซื้อของอาจจะ
ไม่นาน หากสำหรับคนรอที่นั่นเวลาราวกับนานเป็นวัน สุดท้ายสองหนุ่มเลย
ตัดสินใจไปร้านหนังสือที่อยู่ไม่ไกลจากร้านอาหารที่นัดกันได้ จวบจนใกล้ถึง
เวลานัดหมายจึงออกมารอสองสาวที่ร้านอาหาร

“ไม่คิดเลยว่าโลกจะกลมขนาดนี้ น้องเปรมเป็นเพื่อนกับคุณกานต์
เนี่ยนะ” เทวินทร์เอ่ยขึ้นหลังจากที่เขาสั่งของว่างมารับประทานฆ่าเวลา

ระหว่างรอสองสาวที่อีกไม่นานคงมาถึงที่หมาย

“แล้วไงล่ะ?” ตะวันถามอย่างไม่ใส่ใจ

“ก็ไม่แล้วไง แค่แปลกใจว่าคนเรียบริ้อยอย่างน้องเปรมเนี่ยจะมีเพื่อนแบบนี้ แล้วดูท่าทางจะสนิทกันมากด้วย”

“ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน”

ตะวันเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ เปรมปรีดาจะคบเพื่อนแบบไหนก็ไม่สำคัญสำหรับเขาตราบเท่าที่เพื่อนคนนั้นเป็นผู้หญิง แล้วที่สำคัญเป็นคนดีพอที่เปรมปรีดาจะคบหาด้วย

“เหอะ...ใจเย็นเข้าไป ไซ้ซี่...น้องเปรมเขากลับมาให้แกลเห็นหน้าทุกเช้าเย็นแล้วนี่” เทวินทร์เอ่ยอย่างหมั่นไส้กับท่าทีของเพื่อนที่ไม่แยหระต่อสิ่งไหน

“เออ...แล้วที่นี้เรื่องคุณกานต์นะ แยกยอมให้เธออยู่บ้านแกต่อไปอีกรึเปล่า” เขาถามอย่างนึกขึ้นได้ หรือตามองเพื่อนแล้วเผยรอยยิ้มกว้างเมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวาน “แต่เนี่ยเพื่อนน้องเปรมเขี่ยวนา แกจะกล้าไล่เธอออกไปจากบ้านอีกไหมไ้ตะวัน”

หากตะวันยังไม่ทันได้้าปากตอบ สองสาวที่อยู่ในหัวข้อสนทนาก็ก้าวเข้ามาพอดี ตะวันโบกมือขึ้น หนึ่งเป็นเชิงบอกให้เพื่อนสนิทหุบปากและสอง คือโบกให้เปรมปรีดาที่หันมาเห็นพอดี เขาส่งยิ้มกว้างให้น้องสาวนอกสายเลือดที่เดินเคียงข้างกานต์กมลมาหยุดยืนตรงข้ามกับเขา

“ได้อะไรมาบ้างล่ะครับคุณกานต์...ยายเปรม” ตะวันถามในขณะที่เปรมปรีดาเดินอ้อมไปนั่งฝั่งเดียวกับพี่ชายนอกสายเลือด แล้วให้เพื่อนสาวนั่งข้างแฟนหนุ่มที่ได้มาหมาดๆ เมื่อวานนี้

กานต์กมลเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจกับวาทะที่แสนจะเป็นมิตรและสุภาพขึ้นอย่างเห็นได้ชัดของตะวัน

“ก็ได้ของจำเป็นมานั้นแหละค่ะ”

หญิงสาวตอบกลับไปเรียบๆ ในขณะที่เทวินทร์กวักมือเรียกพนักงานของร้าน ทั้งสี่สั่งอาหารเสร็จแล้วจึงหันมาคุยกันต่อไปเรื่อยๆ จนถึงช่วงหนึ่ง

ของบทสนทนาเปรมปรีดาจึงเอ่ยขึ้น

“พี่ตะวันคะ พอดีจะให้เพื่อนของเปรมอยู่ที่บ้านไว้กับเราได้ไหม ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไรนะคะ เดี่ยวช่วงที่ยายกานต์อยู่กับเปรม เปรมจะย้ายไปอยู่ที่รีสอร์ทกับยายกานต์ชั่วคราวก็ได้”

ตะวันหน้าหงิก ในขณะที่เทวินทร์หลุดขำ เพราะก่อนหน้านี้เขาก็เพิ่งถามในสิ่งที่เปรมปรีดากำลังถามเช่นกัน

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะเปรม คุณกานต์มีสิทธิ์อยู่แล้วนี่ ตามที่นายเทวินทร์มันขอร้องให้เพื่อนญาติให้แฟนมันอยู่ที่บ้านเรานั้นแหละจ๊ะ” ตะวันมองหน้าเพื่อนแล้วตอบ ทันเห็นเทวินทร์เมินหน้าหนีแล้วทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้พอดี

“ก็เปรมเกรงใจพี่วินกับพี่ตะวัน เปรมรู้ว่าพี่ตะวันไม่ชอบให้คนนอกมาอยู่ที่บ้านเรา แล้วอีกอย่างยายกานต์ก็เป็นเพื่อนเปรม ให้ไปรบกวนพี่วินนานๆ เปรมกับยายกานต์เกรงใจ”

“อ๊วย ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้ครับน้องเปรม พี่ยังอยู่ที่นี้อีกนาน” เทวินทร์โบกมือไปมาขณะพูด “นี่กะว่าจะมาลงหลักปักฐานของงานในไร้อะไรพี่เลี้ยง ตะวันเขาทำด้วยซ้ำ”

“อ้อ...พูดถึงเรื่องงานด้วย คือเปรมจะขอให้ยายกานต์มาเป็นผู้ช่วยเปรมจะได้ไหมคะ ชั่วคราวก่อนก็ได้ แล้วในระหว่างนั้นเราก็ค่อยๆ คัดเลือกคนไปด้วยเป็นการรอเวลานะคะ” หญิงสาวหันไปมองหน้าพี่ชายของตนด้วยสายตาแว่วอน

“อืม...” ตะวันคิดก่อนตอบ “ตกลง”

“ขอบคุณมากค่ะพี่ตะวัน” เปรมปรีดายิ้มออกมาแล้วมองหน้าของเพื่อนด้วยความดีใจ

กานต์กมลมองหน้าทุกคนนิ่ง หลังจากทีบุคคลทั้งสามบนโต๊ะสนทนากันราวกับว่าหัวข้อของเรื่องนั้นไม่ใช่เธอ และเธอก็ไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ หากหญิงสาวก็ไม่ได้คิดอะไรมากมาย เนื่องจากว่าสิ่งที่จะได้ นั่นคือผลประโยชน์ของตัวเองล้วนๆ

“ขอบคุณ” กานต์กมลพูดออกมาสั้นๆ หลังจากที่ทุกคนได้ข้อสรุป โดยขณะที่กล่าวถ้อยคำนี้ หญิงสาวจ้องมองใบหน้าคมคายหล่อเหลาคนละแบบกับชายหนุ่มที่นั่งข้างเธอในเวลานี้นิ่ง รวากับว่าต้องการพูดสื่อกับเขาโดยตรง

ตะวันยั๊กไหล่แล้วตอบ “ไม่เป็นไร เพื่อนชายเปรมก็เหมือนกับน้องสาวของผม แล้วคุณก็กำลังลำบาก อีกอย่างผมก็ยังไม่ลืมว่าตอนนี้คุณกลายเป็น ‘แฟน’ ของเพื่อนสนิทของผมด้วย ไม่ช่วยคุณก็ถือว่าใจดำเกินไปแล้ว”



6

ตอนนี้เป็นเวลาราวสามทุ่มเห็นจะได้ เมื่อเทวินทร์หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมาแล้วกดเปิดเครื่องหลังจากที่ปิดไปเมื่อวาน ชายหนุ่มทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ริมระเบียงห้องนอนของเขาซึ่งติดกันกับระเบียงห้องนอนของตะวันจนสามารถปีนข้ามไปหากันได้สบายๆ แล้วทอดมองท้องฟ้าที่มีดสนิทเพราะคืนนี้เป็นคืนเดือนมืด

“ว่าไงวะเจ้าบ่าวคนใหม่ ได้ข่าวว่าเจ้าสาวสวยนี่หว่า!” เทวินทร์เอ่ยทักทันทีเมื่อพี่ชายฝาแฝดของเขารับสาย แล้วก็ต้องรีบยื่นโทรศัพท์ออกไปจนสุดแขนเมื่อเทวาแผดเสียงดังลั่น

“ไอ้วิน! นี่แกยังกล้าโทร. มาหาฉันอีกหรือวะ อย่าให้เจอหน้านะพ่อจะสับแกให้เป็นหมื่นๆ ขึ้นแล้วโยนให้หมามันแตกซะ!” เทวามรอุสาทด้วยความโมโหกับสิ่งที่น้องชายทำ แล้วตอนนี้ยังมีหน้าโทร. มาเย้ยเขาอีก

“ไว้วๆ...พี่ชาย...ใจเย็นๆ ก่อนครับ” เทวินทร์พยายามพูดให้แฝดพี่ของเขาใจเย็นลง แต่ดูเหมือนคุณหมอนุ่มจะไม่ได้คิดอย่างเดียวกัน

“ไม่ยงไม่เย็นแล้วไว้ย!” เสียงที่แผดลั่นมาตามสายบอกให้รู้ว่าเจ้าตัว

เจ็บใจนักหนา “เล่นหนีไปตื้อๆ แบบนี้มันเหมือนโยนขี้มาให้กันชัดๆ ถ้าแกไม่ยอมแลก ทำไมแกไม่บอกปฏิเสธแม่ตั้งแต่แรกวะ แล้วหนีวันไหนไม่หนี เสือกหนีวันงานแต่ง อย่าให้เจอหน้านะ!”

“แหะๆ ผิดไปแล้วครับพี่” เทวินทร์ได้แต่หัวเราะเสียงแห้งด้วยไม่รู้จะพูดอย่างไรดี

“ไม่ต้องทำเป็นพูดจาสุภาพเลยนะ ปกติแกก็ไม่เคยเห็นฉันเป็นพี่อยู่แล้วนี่”

“โอเค... นายใจเย็นๆ ก่อนนะวะ” เมื่อเห็นว่าปลายสายไม่ลดอารมณ์ร้อนลงเลยสักนิด ตัวต้นเหตุจึงยอมรับผิดแต่โดยดี หากก็ไม่วายแก้ตัว เช่นเดิม “เฮ้อ... เขาเป็นว่าฉันขอโทษจริงๆ วะ ตอนแรกคิดว่าแม่จะยกเลิกงานแต่งงานไปเลย เสียหน้าหน่อยก็ไม่ใช่ไร... แต่ฉันไม่คิดว่าแม่จะแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้ ตอนแรกที่ไอ้ตะวันมันบอกฉันยังไม่เชื่อเลย จนได้มาเห็นข่าวนี้แหละ ถึงกับอึ้ง” ตอนทำผู้เป็นแผ่นดินทองเอ่ยถึงข่าวที่เพิ่งได้อ่านเมื่อเช้า ทำให้ปลายสายถอนใจยาวแล้วบ่นออกมาให้อีกฝ่ายฟัง

“แกแค่อึ้ง แต่คนพี่ชวยคือฉัน ต้องมาแต่งงานกับใครก็ไม่รู้”

“ก็ลูกสาวเพื่อนแม่ไง” เทวินทร์เอ่ยขึ้นทันทีด้วยน้ำเสียงราวกับจะบอกว่า อะไร แค่นี้ก็ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร แต่เมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจยาวอย่างพยายามระงับอารมณ์ของเทวา เลยทำให้เทวินทร์ต้องรีบเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราวกับจะปลอบประโลม

“เอาน่า ฉันเชื่อว่านายเอาตัวรอดได้ นายฉลาดกว่าฉันนี่” ตอนทำยอดไม่ได้ที่จะยกหางอีกฝ่าย ด้วยหวังจะให้ผู้เป็นพี่ชวยพูดกับแม่ตอนที่เขาโผล่หัวกลับบ้าน

“ไอ้...” หากคนฟังกลับเช่นเขี้ยว ไม่รู้สึกว่าอีกฝ่ายชมสักนิด “มันไม่เกี่ยวกับฉลาดกว่าไม่ฉลาดกว่าไฉน! อย่ามาปิดความรับผิดชอบงายๆ แบบนี้สิวะ”

“ก็นายจะให้ฉันทำยังไง นายก็รู้ว่าฉันไม่ยอมแต่งงาน แล้วไม่ใช่ว่าฉันจะไม่เคยปฏิเสธแม่เรื่องนี้นะ ฉันพูดจนปากจะฉีกถึงรูหูแล้ว แต่แม่ก็

ไม่เคยฟัง อ่างเรื่องหมอดูกับเนื้อคู่บ่าบอะไรก็ไม่รู้ ปฏิเสธมากๆ เข้าคุณ นายวารีก็ใช้ไม้ตาย น้ำตาพิฆาต...ทำเอาฉันใจอ่อนตลอด” เทวินทร์แจกแจง ถึงเหตุผลหวังให้คนปลายสายใจอ่อน

“แล้วทำไมไม่ใจอ่อนให้มันตลอดรอดฝั่ง จนแต่งงานเสร็จเรียบร้อย แล้ววะ หนีไปก่อนทำไม”

เทวินทร์อึ้ง ก่อนจะอ้อมแอ้มตอบออกมาว่า “ก็ฉันไม่อยากแต่งงานนี่”

“พูดไปมันก็วนกันอยู่จุดเดิม ใ้อวิน...แกมันทำอะไรไม่มีหัวคิด ถ้าแก มาปรึกษาฉันก่อนตั้งแต่แรกเรื่องมันก็ไม่เป็นแบบนี้ ฉันก็ไม่ต้องมาช่วย แบบนี้”

“เออ ฉันผิด ฉันก็ขอโทษแล้วไง แกจะเอาอย่างไรอีกวะ” เทวินทร์ตอบ กลับเสียงหัวน เริ่มหมดความอดทนเหมือนกันจนอดที่จะพูดกระทบให้อีก ฝ่ายรู้สึกเจ็บๆ คันๆ ไม่ได้ “แต่พออ่านข่าวแล้ว ฉันว่าแตกต่างหากที่ต้อง ขอบคุณฉันที่ช่วยให้แกได้เมียสวยขนาดนั้น...ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าาย กานต์กมลหรือกัตติกาณะ?...” เขาเอ่ยถามด้วยความไม่แน่ใจ เพราะในข่าว เมื่อเข้าที่อ่านกับที่รับรู้มาตลอดนั้นกลับเป็นคนละชื่อกัน แต่ก็ไม่ว่าให้อีก ฝ่ายตอบเพราะชายหนุ่มพูดต่อว่า “เจ้าสาวของแกนะจะสวยได้ขนาดนั้น”

“ไ้อ้บ้า! แกยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีกหรือ” เทวาได้ยินถึงกับตะคอก ใส่หูโทรศัพท์เสียงดังลั่นด้วยความโมโห

“อ้าว...ไม่ดีใจหรือที่แกได้เมียสวย นี่ถ้าปล่อยให้แกหาเองคงไม่พัน ติดบ่วงยายอันนา ดิ้นไปไหนไม่หลุด เห็นว่าเบื้อยายอันนามากไม่ใช่หรือ แกก็มีเมียเป็นตัวเป็นตนแล้วนี่ คงไม่ต้องห่วงเรื่องยายนั่นอีก เห็นไหม? ถ้าคิดโนแ่งดี เรื่องที่แกแต่งงานกะทันหันมันก็ถือเป็นข้อดีก็ได้นะ” เทวินทร์ พยายามเอ่ยถึงข้อดีของการมีเมียสวยเพื่อโน้มน้าวใจแฝดผู้พี่ไม่ให้คิดมาก หากดูเหมือนปลายสายจะไม่คิดอย่างเดียวกัน เพราะเจ้าตัวถึงกับบิภาษ ออกมาดังลั่น ไม่กลัวว่าตลอดเสียงจะพัง จนคนฟังแทบชักมือถือออกห่างหู ไม่ทัน

“ดีบ้านแปะแกสิใ้อวิน! ถึงฉันจะเบื้ออันนาแค่ไหนแต่ก็ไม่คิดจะใช้วิธี

นี่ไว้ย! อ้อ...แล้วคนที่ฉันแต่งงานด้วยชื่อกัตติกา เป็นหลานสาวของป้าเมษา ไม่ใช่กานต์กมล” เทวาทาจบก็ตอบคำถามของน้องชายฝาแฝด... “ไฉวันนี้ทำจะต้องไปเช็กสมอง ขนาดชื่อของคนที่มีมันจะแต่งงานด้วยมันยังเลือกจำไม่ได้อีก”

“เอ๊ะ! ไม่ใช่ลูกสาวเพื่อนแม่หรือหรือ”

“หลานสาวสิ คนนี้ไม่ใช่ลูกสาวของป้าเมษาหรือ”

“อ้าว?” เทวินทร์ร้องอุทานออกมาเสียงสูงด้วยความแปลกใจ “ก็ไหนแม่บอกว่าผู้หญิงที่ฉันต้องแต่งงานด้วยเป็นลูกสาวของป้าเมษาไม่ใช่หรือ” ตอนท้ายลากเสียงยาวเหมือนไม่แน่ใจ... ‘เอ๊ะ หรือว่าจะใช้กันนะ’

“เออ ลืมเล่าให้ฟัง เจ้าสาวของแกก็หนึ่งงานแต่งงานในวันเดียวกันเวลาเดียวกันกับแกเบ๊ะเลย” เทวาเอ่ยขึ้นเมื่อนึกถึงเรื่องราววุ่นๆ ในวันนั้นขึ้นมาได้

“เฮ้ย! จริงอะ” เทวินทร์ร้องเสียงดังอีกครั้ง ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทำเช่นเดียวกัน หากในหัวใจกลับรู้สึกแปลกๆ นี่แสดงว่าถ้าเกิดเขาไม่ตัดสินใจหนึ่งงานแต่งงานมา เขาเองก็จะเป็นฝ่ายถูกทิ้งในงานนี้เหมือนกันหรอเนี่ย!

“เออ จะโกหกทำไมวะ!”

“นี่ว่า ขอถามอะไรหน่อย แล้วลูกสาวป้าเมษาเพื่อนแม่เนอะ...ชื่ออะไร?” เทวินทร์ถามด้วยความสงสัย ตอนนี่เขาสับสนไปหมดแล้ว...สรุปว่าเจ้าสาวสมองผ่อที่ตอนนี้สมองเจ้าหล่อนอาจจะไม่ผ่อตั้งแต่เขารู้ว่าอีกฝ่ายก็ตัดสินใจหนึ่งงานบ้าๆ นี่เหมือนกันชื่ออะไรกันแน่

...กานต์กมลหรือกัตติกา...

เทวาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ด้วยความหนอยกับนิสัยของน้องชายฝาแฝด คนอย่างเทวินทร์ลงว่าไม่สนใจอะไร สิ่งนั้นก็แทบจะไม่อยู่ในสายตาหรือถูกจดจำในสมองของเขาเลยด้วยซ้ำ

“ไฉวัน...ฉันรู้ว่าแกไม่อยากแต่งงาน แต่แกนี่ไม่ใส่ใจในรายละเอียดอะไรเลยใช่ไหม แม้แต่ชื่อของว่าที่เจ้าสาวที่แกเกือบจะได้ไปเป็นสามีของเขา แกก็ยังไม่รู้ ฉันล่ะอยากจะรู้ว่าแกเคยสนใจดูรูปเจ้าสาวของแกที่แม่

เอาให้ดูบ้างไหม! แต่ฉันว่าคงไม่ต้องตอบหรอกมั้ง เพราะถ้าแกสนใจก็คงไม่ต้องมาถามฉันแบบนี้”

“อย่าบ่นมากนักว่า สรุปว่าเธอชื่ออะไร...กานต์กมลหรือกัตติกา?”

“กานต์กมล”

เทวินทร์บอกชื่อของเธอในที่สุด หากเทวินทร์กลับอุทานสั้น

“หา?”

“จะร้องทำไม...หนูจะแตก ก็บอกว่าชื่อกานต์กมลไม่ใช่กัตติกา” คุณหมอมหาที่คนภายนอกเห็นว่าเยือกเย็นราวกับน้ำแข็งอดไม่ได้ที่จะตะโกนออกมาดังลั่น “เออเนี่ย...แล้วได้ยินแว่วๆ มาด้วย รู้สึกว่าคุณกานต์กมลจะหนีงานแต่งงานขึ้นไปหาเพื่อนที่เชียงใหม่”

“หา?”

เทวินทร์ได้แต่อุทานออกมาอีกครั้ง หัวใจกระตุกวูบ...

‘ไม่นะ...ไม่! โลกมันไม่กลมขนาดนั้นหรอก คนชื่อกานต์กมลในเมืองไทยไม่ได้มีแค่คนเดียวหรอกนะ’ เทวินทร์นึกปลอบใจตนเอง

พรุ่งนี้เขาต้องลงถามหญิงสาวให้รู้เรื่องราว เธอเป็นใครมาจากไหน...พรุ่งนี้...

กว่าเทวินทร์จะขมตาหลับได้ก็ผ่านไปค่อนข้างนาน ทำให้ว่าจะตื่นขึ้นมาก็สายมากแล้ว แต่เทวินทร์ก็ไม่รีบร้อน จะตื่นเช้าหรือสายเขาก็ไม่ต้องออกไปไหนอยู่ดี แล้วในขณะที่กำลังเดินลงบันไดเพื่อตรงไปยังห้องครัวที่อยู่ชั้นล่างของบ้าน เทวินทร์ก็ได้เจอกับกานต์กมลที่กำลังออกจากห้องก่อนหน้า เขาไม่กั่นาที่และกำลังเดินไปทางเดียวกันพอดี

“ตื่นเช้าจริงนะคุณ” เทวินทร์เอ่ยทัก

“ขอบคุณที่ชม” กานต์กมลหันขวับไปตามเสียงทันที หรีตตาลง แล้วตอบรับคำชมหน้าตาเฉย

“ชมบ้างอะไรกันคุณ สมองเพี้ยนรีเปล่า สิบโมงเนี่ยนะเช้า ไปเช็กประสาทได้แล้วนะ” เขาสายหน้าในขณะที่พูด...เจ้าหล่อนก็ช่างรับคำ

ประชิดได้อย่างหน้าตาเฉยเหลือเกิน

กานต์กมลยักไหล่เป็นเชิงบอกว่าไม่แคร์แล้วได้กลับบ้าง

“ฉันว่าคนที่ควรไปเช็คสมองนี่คือคุณนะ ตื่นก็สายพอๆ กับฉันแล้ว ยังมีหน้ามาว่าคนอื่นอีก บ้านคุณรีก็ไม่ใช่? แล้วนี่เจอหน้าบ๊อบ มาหาเรื่อง บ๊อบแบบนี้ อยากรู้เรื่องใช่ไหม”

คนตื่นบ๊อบหาเรื่องบ๊อบยกมือขึ้นอย่างยอมแพ้ด้วยท่าทีกวนประสาท

“เอาละๆ ผมขอโทษแล้วกัน พอดีมีเรื่องหงุดหงิดกวนใจนิดหน่อย”

“หึ! แล้วเอาฉันเป็นที่รองรับอารมณ์นี่นะ เห็นฉันเป็นอะไรมีทราบ”

“เป็นแฟนผมไง”

ชายหนุ่มสวนขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยอ้างเรื่องที่เขาเคยตกลงกับตะวัน ในตอนที่พยายามช่วยยให้หญิงสาวมีที่พัก จนต้องตกกระไดพลอยโจนมาเป็นแฟนกำมะลอของกันและกัน กานต์กมลทำท่าชนลูก แล้วแหวกกลับไปว่า

“หุบปากนำคุณเทวินทร์ ให้อธิบายบ้าง นี่มันควรจะจบลงได้แล้ว ตอนนี้ฉันเจอเพื่อนแล้ว และไม่ต้องการความช่วยเหลือจากคุณอีก อย่หาว่าฉันเนรคุณเลยนะที่ไม่คิดจะตอบแทนอะไรนอกจากคำขอของคุณที่ช่วยให้ฉันได้มาเจอเพื่อนโดยบังเอิญที่นี่ นอกนั้นคุณก็ไม่เคยทำอะไรให้ฉันเลย นอกจากทำให้ฉันชวยมากยิ่งขึ้นทุกทีที่เจอหน้ากัน”

หญิงสาวร้ายยาวออกมา ในขณะที่คนฟังทำหน้าล้อเลียน จนเมื่อเธอหันมาเห็นเขาเลยส่งยิ้มกว้างเป็นเชิงบอกว่ายอมสงบศึก แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องทันควัน

“อ้าวๆ ทำไม่ไปๆ มาๆ เราต้องมาทะเลาะกันอย่างนี้”

“โอเค...จบเรื่องก็จบเรื่อง ฉันก็ไม่อยากจะถูกตบเหมือนกัน”

แล้วทั้งคู่ก็เสียบลงขณะเดินมาหยุดที่กลางห้องครัวพอดี เทวินทร์จึงเอ่ยขึ้นอีกครั้งเพื่อเปลี่ยนเรื่องพูดและเปลี่ยนหัวข้อสนทนา...มาเป็นหัวข้อสนทนาที่เขาอยากจะทำใจแทบขาด

“คุณเป็นเพื่อนกับน้องเปรม ถ้าเดาไม่ผิด คุณอายุน้อยกว่าผมใช่ไหม” เขาแหย่ถามออกมา ซึ่งก็ได้รับคำตอบทันควัน

“แหงสิคุณ! หน้าตามันฟ้อง คุณดูแกกว่าฉันตั้งเยอะ”

เทวินทร์แอบถอนใจกับคำตอบของเธอ แล้วพยายามไม่ต่อล้อต่อเถียงด้วย ก่อนจะถามต่อไปด้วยความอยากรู้

“แล้วคุณเป็นเพื่อนกับน้องเปรมตั้งแต่เมื่อไหร่...ผมหมายถึงคบกันมานานแค่ไหนแล้วนะ”

“นี่คุณอยากรู้จะไปทำไม”

“ก็ไม่ทำไม...แค่อยากรู้เฉยๆ”

หญิงสาวหรีตา ก่อนจะร้องเสียงดังลั่นพลางชี้หน้าเขา “คุณชอบยายเปรมหรือ?”

เทวินทร์ทำหน้าเหลือ ด้วยไม่คิดว่าจะโดนกล่าวหาเช่นนี้ เลยถึงกับพูดไม่ออก

“อ้อ! นี่แสดงว่าคุณแอบชอบยายเปรมใช่ไหม?”

เทวินทร์สะดุ้ง บัดนี้หญิงสาวออกแทบไม่ทัน “เฮ้ย! จะบ้าหรือ คุณคิดได้ยังไงกัน”

“มันจริงใช่ไหมล่ะ” หญิงสาวยิ้มหวานในขณะที่พูด “แต่ขอบอกไว้ก่อนว่าคุณคงจะผิดหวัง เพราะยายเปรมมีคนที่ชอบแล้ว”

เทวินทร์ถอนหายใจยาว ‘เอาเถอะ...อยากจะคิดอะไรก็คิดไป’ เขาคิดอย่างปลงตกแล้วถามย้ำในสิ่งที่อยากรู้

“เฮ้อ...แล้วสรุปว่าคุณกับน้องเปรมรู้จักกันตอนไหน”

“ตอนเรียนมหา’ลัย...” เธอเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยของรัฐชื่อดังออกมา “แล้วนี่ถามไปทำไม ถ้าไม่คิดจะจีบยายเปรม เอ๊ะ! หรือว่าคุณ...” ยังมึนงงติดใจในข้อสงสัยเดิม ด้วยเจ้าตัวทำท่าเหมือนมีพิรุณแม้จะปฏิเสธไปรอบหนึ่งแล้วก็ตาม

“ไม่ใช่ทั้งนั้นแหละ ผมก็แค่อยากรู้เฉยๆ” เทวินทร์ไว้ออกมาอย่างทนไม่ไหว...กานต์กมลซึกจะคิดไปกันใหญ่แล้ว เขาชอบเปรมปรีดาไม่ลงหรอก ในเมื่อเขาเห็นหญิงสาวคนนั้นเป็นน้องมาตลอด แล้วที่สำคัญ ตะวันยังรักเจ้าหล่อนด้วย เขาไม่คิดจะแย่งของของเพื่อนหรอกนะ

“โอเคๆ เลิกแซวแล้ว ไม่ต้องทำหน้าที่เหมือนอยากจะหักคอฉันขนาดนั้นก็ได้” กานต์กมลร้องออกมาเมื่อเห็นเขาตีหน้ายักษ์ใส่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อเธอ หากเธอไม่เลิกพูดเรื่องนี้เสียที

“แล้วคุณเป็นเด็กกรุงเทพฯ หรือเป็นเด็กจากต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ครับ” เขาถามต่อไป หากในใจกลับภาวนา ‘เด็กต่างจังหวัด...ต่างจังหวัด...ต่างจังหวัด’

“เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด ไม่เคยเดินทางออกต่างจังหวัดไกลๆ แล้วมาเชียงใหม่ก็เป็นครั้งแรก” เธอตอบ ทำหน้าสงสัย แล้วถามกลับไป ในท่ายประโยค “ถามไปทำไม...จะไปดักปล้นบ้านฉันรึไง”

หากคำตอบของหญิงสาวทำเอาคนฟังใจหายวาบ เทวินทร์หน้าซีดลงเรื่อยๆ จนทำเอาคนมองอย่างกานต์กมลถึงกับเบิกตากว้าง คิดว่าชายหนุ่มอาจจะเกิดอาการไม่สบายอย่างเฉียบพลัน

‘ไม่...ไม่...ไม่! ขอให้มันไม่ใช่! ทำไมบังเอิญขนาดนี้!’

“นี่คุณ! แค่อันเป็นคนกรุงเทพฯ ไม่ต้องทำหน้าที่เหมือนเห็นผีขนาดนั้นก็ได้ เฮ้ยๆ! ล้อเล่นแค่นี้ถึงกับทรุดเลยเธอ! นี่คุณเทวินทร์! ไม่สบายเธอคุณ!”

“ไอ้ตะวัน...ไอ้ตะวัน”

ประตูห้องถูกเปิดเข้ามาอย่างแรงพร้อมกับเสียงเรียกชื่อของเขา ตะวันเงยหน้าขึ้นมองต้นเสียง ก็ทันเห็นเพื่อนสนิทของเขาถลาเข้ามาด้วยสีหน้าซีดเผือด แล้วทรุดลงนั่งตรงกันข้ามกับโต๊ะทำงานตัวใหญ่ มือทั้งสองข้างเกาะโต๊ะทำงานของเขาด้วยท่าที่ตระหนก

“ฉันจำชื่อตัวเองได้น้าไอ้วิน เรียกอยู่นั่นแหละ” ตะวันพูดด้วยน้ำเสียงรำคาญ “แล้วนี่ทำหน้าที่แบบนี้มีเรื่องอะไรอีกล่ะ”

คนหน้าตื่นไม่ได้สนใจฟังเสียงประชดสักนิด เทวินทร์ละล้าละลักบอกถึงสิ่งที่เขาเพิ่งได้รับรู้ และเป็นเหตุให้ต้องมาหาเพื่อนถึงที่รีสอร์ทเพื่อบอกในสิ่งที่สังหรณ์ใจ

“ฉันกำลังสงสัยว่าคุณกานต์อาจจะเป็นคนเดียวกับเจ้าสาวของฉันนะสิวะ!”

“เรื่องแค่นี้ทำเป็นไว้วางใจไปได้” แม้ปากจะพูดอย่างนั้น หากสีหน้าและแววตาของตะวันก็ปกปิดความขบขันไว้ไม่มิด เทวินทร์สังเกตเห็นท่าทีนั้นของเพื่อนพอดีเลยไว้อึ้งขึ้น

“อย่ามาทำหน้าแบบนี้ล่ะไว้ย! คนกำลังซีเรียส ถ้าเกิดสองคนนี่คือคนคนเดียวกันฉันจะทำยังไงดี?”

“จะยังไงล่ะ แกจะวิ่งไ้กลับไปแต่งงานกับเข้างั้นสิ”

คำตอบของตะวันทำเอาเทวินทร์สะดุ้ง “เฮ้ย! อย่าพูดแบบนี้สิ”

ตะวันถอนหายใจ ไม่รู้เทวินทร์จะกลัวอะไรหนักหนากับเรื่องนี้ ในเมื่อตัดสินใจหนีมาแล้ว ต่อให้มาเจอกันจริงๆ ก็ไม่เห็นจะเป็นไร ใช่ว่าจะถูกจับเข้าพิธี่แต่งงานอีกครั้งเสียเมื่อไร...เอ หรืออาจจะเป็นอย่างนั้น เพราะมารดาของเพื่อนเขาก็ไ้ขย้อเสียเมื่อไร?

“แล้วที่มาไว้วางใจให้ฉันฟังนี่ แกแน่ใจแล้วหรือว่าเขาคือคนคนเดียวกัน ไม่ใช่เขามาเอง” ตะวันปลอบเพื่อน ในเมื่อยังไม่แน่ใจก็อย่าเพิ่งปักใจเชื่อ รอดูให้แน่ก่อนดีกว่า หากคนที่เชื่อในลางสังหรณ์ก็กลับยืนยันความเชื่อของตน

“มันใจมากกว่าห้าสิบลิปเปอร์เซ็นต์แล้วกัน...ลางสังหรณ์มันบอกวะ” เทวินทร์บอกด้วยท่าทีมั่นใจ

“ไปเช็กให้มันแน่ค่อยมาไว้วางใจนะวิน” ตะวันขัดขิ้น ไม่อยากให้เพื่อนตื่นตูมไป “ระว่างลางสังหรณ์ของแกจะกลายเป็นแค่ลางสังเห์ ถ้ามันไม่ใช่เรื่องจริง เออ...แกมาก็ดีแล้ว มาสนใจเรื่องที่แกควรจะสนใจดีกว่า”

“ได้...”

คนโดนเบรกโมโหเมื่อถูกเปลี่ยนเรื่อง ทว่าก็ยอมเจียบแต่โดยดี

“ตอนนี้คนงานในไร่ลาออกไปแล้วสามคนโดยไม่มีเหตุผล ที่รีสอร์ทนี้ยังเจียบบๆ อยู่ แต่ลุงแสงที่เป็นหัวหน้าคนงานมาบอกฉันว่าหลายวันก่อนมีคนมาแอบเข้ามาในไร่ด้วย แต่แกตาไวเห็นมันก่อน มันเลยหนีไป”

“แกคิดว่าเป็นฝีมือของพวกไหน”

“ไม่แน่ใจ...เพราะฉันก็ไม่ได้มีศัตรูแค่คนเดียว”

‘พ่อเลี้ยงตะวัน’ ยกไหล่ตอบ รวากับว่าเรื่องที่กำลังเกิดขึ้นกับเขานั้น ไม่ได้มีความสำคัญใดๆ เลย

“อืม...มันต่อไปนี่แกต้องระวังตัวมากๆ แล้วกัน” เทวินทร์พยักหน้า พลางเตือนเพื่อน ตะวันจึงเอ่ยต่อไปถึงเรื่องที่เขาเพิ่งนึกขึ้นมาได้

“พูดถึงเรื่องนี้แล้วนึกขึ้นได้ ฉันว่าสองสามวันนี้เหมือนมีคนสะกดรอยตามฉันตลอดเวลาเลย ตอนแรกก็ไม่แน่ใจ จนเห็นมันวนเวียนอยู่ในห้างเดียวกับเราเมื่อวานหลายรอบมาก”

“เฮ้ย! แล้วทำไมแกไม่บอกฉันตั้งแต่เมื่อวาน”

เทวินทร์ร้องออกมาด้วยความตกใจ...น่ากลัวว่าเรื่องของเพื่อนจะรุนแรงกว่าที่เขาคิด ในตอนแรกนั้นเทวินทร์คิดว่าอาจจะเป็นเรื่องขัดแย้งผลประโยชน์กันธรรมดา แต่ตอนนี้เขาคิดว่าเรื่องมันคงจะไม่ธรรมดาเสียแล้ว...

“ก็กะจะบอกวันนี้ไง”

คนโดนสะกดรอยตามบอกหน้าตาเฉย ทว่าคนที่เพิ่งรู้ข่าวถึงกับคันเท้ายิบๆ อยากรีบไปฟ้องพ่อเลี้ยงหน้าตายนี้เหลือเกิน

‘เหอะ...เพราะอย่างนี้แหละเรื่องของมันกับน้องเปรมเลยไม่ไปถึงไหนเสียที!’

“ใจเย็นเข้าไป ทั้งที่ศัตรูมันมาหายใจรดต้นคอขนาดนี้แล้ว นี่ละน่า... ใครใช้ให้พ่อเลี้ยงตะวันขัดแย้งขัดขาคนอื่นเขาไปทั่วอย่างนี้ล่ะ”

“เขาไม่ได้เรียกขัดแย้งขัดขา เขาเรียกว่าใครดีใครได้” ตะวันพูดด้วยท่าที่ทะนงยิ่ง...คนสมัยนี้ถือคติอย่างที่เขابอกเพื่อนนั่นแหละ...ใครดีใครได้

แล้วทำไมเขาต้องรอช้าเพื่อให้คนอื่นคว้าสิ่งดี? ที่เขาควรจะได้ไปล่ะ?

“อ้อ...เพราะมันแกเลยไปซื้อที่ที่พ่อเลี้ยงศรันย์เลี้ยงไว้ทำรีสอร์ทแห่งใหม่ตัดหน้าเขาละสิ” เทวินทร์อดไม่ได้ที่จะแขวะ ตะวันยกไหล่ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูด

“ฉันว่าจะออกไปทำธุระในเมือง แยกจะเข้าเมืองด้วยกันไหม”

เทวินทร์ส่ายหัวแล้วลุกขึ้นยืน “ไม่ดีกว่า...ฉันว่าวันนี้จะลองเข้าไปคุยกับลุงแสงเรื่องคนที่แอบเข้ามาในไร่ตามที่แกเล่าให้ฟัง พักนานแล้ว เดี่ยวนี้ซักซี้เกี่ยจ...จะได้มีอะไรทำระงับความฟุ้งซ่านเรื่องยายเจ้าสาวสมองผ่อของแม่ด้วย เฮ้อ! คิดแล้วกลุ้ม แม่ะแม่ ขอแต่งงานตอนอายุสี่สิบก็ไม่ได้ ตอนนี้นั้นเพิ่งยี่สิบเก้าเอง จะเร่งอะไรกันนักกันหนา”

บรรยากาศยามเย็นระหว่างทางกลับเข้าไร่แสงตะวันนั้นเงียบ

สงบ แสงสีทองของดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้าด้านทิศตะวันตกทำให้บรรยากาศในไร่แสงตะวันสวยไปอีกแบบ กานต์กมลขับรถช้าๆ รับลมยามเย็นที่โชยมาบนถนนสายนี้คนเดียว ด้วยถนนสายนี้เป็นถนนส่วนบุคคลที่เชื่อมต่อระหว่างไร่แสงตะวันกับรีสอร์ตแสงตะวัน คนที่ใช้เส้นทางนี้ส่วนมากจึงมีแต่คนของไร่กับรีสอร์ตเท่านั้น

กานต์กมลกำลังขี่เจ้ารถมอเตอร์ไซด์คันเก่าที่ไปหยิบยืมคนงานของไร่แสงตะวันมา หลังจากที่เธอแยกกับเทวินทร์แล้วหญิงสาวก็ไม่รู้จะทำอะไร จึงตัดสินใจโทร. หาเปรมปริดาแล้วยืมเจ้ารถคันเก่านี้ขี่ออกไปหาเพื่อน อยู่ด้วยกันตั้งแต่บ่ายจวบจนใกล้เวลาเลิกงาน ก็ขอตัวกลับมาก่อนแล้วปล่อยให้เปรมปริดาตามมาทีหลัง

“เฮ้ยๆๆ อย่าเพิ่งดับตอนนี้ซี!”

หญิงสาวร้องลั่นเมื่อไ้แก่ที่ยืมมานั้น จู่ๆ กลับทรยศเธอโดยการกระตุกและดับเสียอย่างนั้น กานต์กมลเกาหัวแกรก ลองสตาร์ทดูหลายทีมันก็ดับสนิท เจียบจี้ เมื่อจนปัญญาหญิงสาวจึงลงจากรถมาจูงมันกลับไปจอดข้างทาง เท้าแวมองแล้วถอนหายใจเฮือกอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี เธอขับเป็นแต่ซ่อมไม่เป็นหรอกนะ รอให้กลับถึงบ้านก่อนค่อยแจ็กก็ได้

“ว่า...แล้วอย่างนี้จะกลับยังไงละนี่ อีกตั้งไกลกว่าจะถึงบ้าน หรือจะทิ้งรถไว้ที่นี่แล้วเดินกลับไป?” กานต์กมลบ่นกับตัวเอง

ในขณะที่ยังลังเลอยู่นั้น รถกระบะคันใหญ่ก็มาจอดเทียบอยู่ข้างกาย

หญิงสาวพอดี กระຈรรถเลื่อนลงเผยให้เห็นใบหน้าของคณชบ ทำเอาคณต-
กมลยืมกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“คุณตะวัน!”

“ทำไมมาอยู่ตรงนี้ล่ะครับคุณคณตกมล”

ตะวันเอ่ยทักหญิงสาวแล้วมองท่าทีของเธอด้วยความสนใจ

“ฉันขอยืมรถของคนในบ้านคุณไปหายายเปรมมา แล้วพอมาถึง
ตรงนี้นั่นก็...ดับสนิทชี้้แห่งแก่ สตาร์ทไม่ติดเลย ฉันลองมาหลายรอบ
แล้ว” คณตกมลบอกพลางชี้้ไปยังรถมอเตอร์ไซค์คันเก่านั้น

ตะวันได้ฟังก็พยักหน้าแล้วบอกว่า “นั่นเดี๋ยวยกรถขึ้นท้ายกระบะ
แล้วกลับกับผมแล้วกัน” พุดจบเขาก็ลงจากรถแล้วมาช่วยเธอขึ้นเจ้าแก
ยกขึ้นท้ายกระบะ

“ดีนะที่คุณผ่านมาจากทางนี้พอดี ไม่อย่างนั้นฉันคงได้เดินกลับแน่ๆ
เลย ทางก็ไม่ใช่ใกล้ๆ” คณตกมลเอ่ยด้วยความดีใจในขณะที่ช่วยเขายกรถ
ตะวันยิ้มรับโดยไม่พูดอะไร จนเมื่อเสร็จแล้วนั้นแหละเขาถึงพูดอีกครั้ง

“เสร็จเรียบร้อยแล้ว” ตะวันปัดมือเมื่อยกรถขึ้นเรียบร้อย “เชิญขึ้น
รถเลยครับ” เขาหันมาบอกหญิงสาว

คณตกมลยิ้ม ขณะนั้นมีรถกระบะอีกคันแล่นผ่านมา ด้วยความที่
หญิงสาวยื่นหันหน้าไปทางถนนสายเล็กๆ ภายในไร่แสงตะวัน จึงเหลือบมอง
พลันรอยยิ้มที่มีก็เหือดหายอย่างรวดเร็ว สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นตระหนก
ทันทีเมื่อเห็นอะไรบางอย่าง!

“คุณตะวัน! ระวัง!”

เธอตะโกนออกมาเสียงดังลั่นแล้วโถมตัวผลักชายหนุ่มที่รูปร่างใหญ่
กว่าเธอเกือบเท่าตัวด้วยกำลังทั้งหมดที่มี ทำให้ตะวันผะแล้วโอบประคอง
ร่างที่โถมเข้ามา ถัดจากนั้นไม่ถึงเสี้ยววินาทีชายหนุ่มก็ได้ยินเหมือนเสียง
อะไรบางอย่างดังก้อง

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนที่ดังลั่นทำให้ตะวันตึงสติกลับมาอย่างรวดเร็ว เขาพลิกตัว

เป็นฝ่ายอยู่ด้านบนแทนหญิงสาวที่โถมผลักเขาให้พ้นวิถีกระสุนเมื่อครู
โชคดีที่เมื่อเขาและเธอล้มลง ทำยรถกระบะคันใหญ่นี้ก็บังวิถีกระสุนที่
คนร้ายยิงมาได้พอดี ตะวันก้มหัวลงต่ำๆ แล้วคลานไปยังประตูรถด้าน
คนขับที่เปิดทิ้งไว้อย่างรวดเร็ว หมายถึงคว่ำปิ่นที่เขาเก็บไว้ในรถออกมา

แต่ดูเหมือนคนร้ายไม่คิดจะลงมาซ้ำพวกเขา เพราะเมื่อตะวันคว่ำ
ปิ่นที่เก็บไว้ในรถออกมาได้ มันก็รีบกลับรถเลี้ยวหนีไปทางริสอร์ทอย่าง
รวดเร็ว ตะวันได้แต่กัดฟันแล้วสบถออกมาสองสามคำด้วยความเจ็บใจ
ที่ปล่อยให้มันหนีรอดไปได้ แล้วรีบตรงไปหากานต์กมลด้วยความรวดเร็ว
เมื่อเห็นว่าเธอหมอบอยู่บริเวณล้อหลังของรถ

“เป็นไงบ้างคุณกานต์” ตะวันถามขึ้นเมื่อปราดเข้ามาถึงตัวหญิงสาว
ที่ยังหมอบคู้อยู่

“ตกใจนิดหน่อย” กานต์กมลตอบในขณะที่เปลี่ยนท่า นั่งมาเป็นพิง
หลังกับล้อรถ หญิงสาวเงยหน้ามองตะวันที่นั่งทับสันอยู่ข้างๆ “แล้วนี่คุณ
ไปทำอะไรมาเนี่ย ถึงมีคนมาตามแจกถูกระสุนให้กินฟรีแบบนี้!”

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว”

ตะวันไม่ตอบคำถาม สายตาคมมองปราดไปทั่วตัวเธออย่างรวดเร็ว
แล้วก็เห็นว่าไม่มีตรงไหนที่บาดเจ็บอะไร จึงถอนใจด้วยความโล่งอก

“แล้วนี่นายเปรมมันรู้รีเปล่าว่าพี่ชายของมันถูกคนตามฆ่าแบบนี้
เนี่ย” กานต์กมลมองท่าที่ป้ายเบี่ยงไม่ตอบคำถามของเขาด้วยความไม่พอใจ

“แล้วดูจากท่าทางของคุณ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โดนใช่ไหม?”

“อย่าเพิ่งถามตอนนี้เลยคุณกานต์ ขึ้นรถเถอะ” พุดจบเขาก็ก้าวนำ
ไปก่อนแล้วแทรกตัวขึ้นไปนั่งด้านคนขับอย่างรวดเร็ว ทำให้กานต์กมลต้อง
รีบวิ่งอ้อมไปขึ้นรถอีกด้านเช่นกัน

เมื่อขึ้นมานั่งเรียบร้อยแล้ว สิ่งที่ยุ้งสาวเห็นก็คือตะวันกำลัง
โทรศัพท์คุยอยู่กับใครสักคน

“เมื่อไหร่รถกระบะสีดำเข้ามาในเขตไร่แล้วขับออกไปทางริสอร์ท
มันพ้นจากเขตรีสอร์ทรึยัง”

ตะวันเงียบฟุ้งปลายสาย สักพักก็สบถอย่างหัวเสีย

“บ้าฉิบ! เพิ่งเลี้ยวออกไปเมื่อไหร่หรือ? ไม่มีอะไร แค่นั้นนะ” เขากดตัดสายด้วยที่ทำฉุนเฉียว

กานต์กมลมองท่าทางนั้นด้วยสายตานิ่งสงบ ความเงียบที่เริ่มโรยตัวสร้างความคิดตันไม่น้อย

“อย่าหาว่าฉันก้าวก่ายเลยนะคุณตะวัน” หญิงสาวเอ่ยขึ้นเมื่อออกใจไม่ไหวที่จะพูดเรื่องนี้ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เรื่องของเธอ...แต่เมื่อมันเกี่ยวพันกับเปรมปริดา เธอจะไม่พูดก็ไม่ได้ เพราะเชื่อว่าตะวันคงไม่ได้บอกเรื่องพวกนี้กับเปรมปริดาเพื่อนเธอแน่ๆ เพราะหากชายหนุ่มบอกไปแล้ว เขาคงไม่มีท่าที่บ้ายเบี่ยงเด็ดขาดในยามที่เธอถามเช่นนี้

“ถ้าคุณยังไม่บอกเรื่องนี้กับยายเปรม รีบบอกมันซะ เพราะเหตุการณ์แบบนี้อาจจะไม่ได้เกิดขึ้นกับคุณคนเดียวให้ยายเปรมรับรู้มันจะได้ระวังตัวไว้ หากคุณมัวแต่มาอมพะนำแบบนี้ ถ้าวันหนึ่งเกิดอะไรขึ้นกับยายเปรมคุณจะทำยังไง”

หญิงสาวย่นถามกลับ หากคำตอบที่ได้รับจากตะวันคือความเงียบและใบหน้าที่คล้ายความดี้อดิ่งลง

“รีบบอกซะแล้วก็หาวิธีป้องกันตัวเองและคนในครอบครัวของคุณด้วย อย่าคิดว่าเรื่องแบบนี้จะจัดการคนเดียวได้ ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกฉันมาอาศัยคุณอยู่แบบนี้ช่วยอะไรได้ก็ต้องช่วยกันไป ถือเป็นารตอบแทนไปในตัว”

กานต์กมลเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังซึ่งมันคงมากพอที่ตะวันจะสัมผัสได้ เพราะชายหนุ่มยอมเอ่ยปากพูดถึงเรื่องนี้เป็นครั้งแรกหลังจากที่ปล่อยใจให้เธอพูดมาหลายนาที

“ขอบคุณมากคุณกานต์ แล้วผม...จะเก็บเอาคำพูดของคุณไปคิดแล้วกัน”